

Uskonto vai
Evankeiumi?

Uskonto vai Evankeliumi?

Paavo Lievonen

Juurikasvu
KUSTANNUS

Uskonto vai evankeliumi

“Uskonto on kuin tikapuut, jotka takaavat Jumalan hyväksynnän, kun ihminen on kivunnut ylimmälle puolalle...”

Tikkaiden kapuaja uskoo, että hänellä on ainoat säännöt, jotka lopultakin miellyttävät Jumalaa, ja niinpä hän katsookin muilla olevan vähemmän arvoa kuin hänellä itsellään.

Hän katsoo myös velvollisuudekseen tuhota kaikki ne, joilla ei ole noita sääntöjä ja jotka eivät suostu ottamaan niitä häneltä vastaan.”

Malcolm Smith “Se on täytetty!”

Ulkoasu ja tekninen toteutus:
LIEVONEN T:mi, Jyväskylä 2002
ISBN 951-98045-5-2

Saatesanat

Tämän kirjan sanoma on polttanut sisimmässäni jo pitemmän ajan. Joitakin näistä ajatuksista olen pyrkinyt tuomaan esille puheissa ja kirjoituksissa sitä mukaa kuin ne ovat itselleni alkaneet selvitä.

Aihe on kovin laaja ja mitään tyhjentävää esitystä tästäkään ei ole odotettavissa, vaan käsiteltävästä asiasta raapaistaan ainoastaan hieman pintaa. Tiedostan vajavaisuuteni suurten kysymysten edessä, mutta tämä tietoisuus ei riitä syyksi vaikenemiseen.

Tarkoitukseni on kuitenkin herättää lukija itse ajattelemaan ja myös omakohtaisesti kokemaan se vapaus, jonka ainoastaan todellinen, aito ja oikea evankeliumi voi ihmiselle antaa.

Olen kohdannut uskonelämässään ahdistettuja ystäviä ja itsekin olen tätä ahdistusta maistanut. Koen velvollisuudeksi pitää oheisia ajatuksia esillä, koska ne ovat todella suuria ja merkityksellisiä ja koskevat varsin yleisesti eri taustaryhmistä tulevia ja niissä vielä olevia uskovia.

On syytä korostaa sitä, että nämä asiat eivät ole mitään uusia. Siitä huolimatta jokaisen sukupolven on ne yhä uudestaan löydettävä. Jos joku väittää, että hänellä on jotain uutta lisättävänä kristinuskoon, niin häntä ei pidä uskoa. Ei sittenkään, vaikka enkeli taivaasta sitä julistaisi (Gal. 2:8).

Itselleni on suotu harvinainen onni ja ilo päästä — tai ehkä paremminkin joutua — katsomaan uskon asiaa aivan uudesta ja ehkä jonkin verran oudostakin näkökulmasta. Ehkä juuri siksi olen voinut välttää kirjoituksessani jonkin tietyn uskonyhteisön erityisoppihin leimautumista.

Ajatukset, joita olen koonnut seuraaville sivuille, ovat suurelta osin syntyneet monien ennen meitä eläneiden Jumalan miesten

ajatuksissa sekä tietysti — myös Raamatun äärellä.

Pyydän lukijaa suhtautumaan armollisesti niihin puutteellisuuksiin, joita hän lukiessaan havaitsee samoin kuin hylkäämään kaiken sen, mikä ei ole sopuinnussa ylimmän auktoriteetin, Raamatun, kokonaisilmoituksen kanssa.

Sanomani on monelta osin vastakkainen sille ajatukselle — jota valitettavan usein esiintyy — että tulisi arvioimatta vain ottaa vastaan, mitä hengellisyyden nimessä meille tarjotaan.

Toivomukseni on, ettei tämänkään kirjan sanomaa “nieltäisi” noin vain sellaisenaan, vaan ajan kanssa kuten myös toisten uskovi-en kesken tutkisteltaisiin, että onko asia niin (Apt. 17:15).

Saakoon taivaallinen Isämme siunata tämän sanoman edes yhdelle ihmiselle elämäksi ja autuudeksi.

Jyväskylässä 22. päivänä toukokuuta 2002

Paavo Lievonen

1

Sana jokaiselle sukupolvelle

Kristilliset kustantajat tuottavat Suomessakin vuosittain lukuisia uusia kirjoja, joissa käsitellään ihmisen jumala-suhdetta kristinuskon näkökulmasta. Kaikki tarpeellinen on varmaankin sanottu jo moneen kertaan. Miksi ylipäättään kannattaa kirjoittaa uusia kirjoja? Sehän on samojen asioiden toistoa. Tämä on osittain totta. Samaa voisimme tietenkin sanoa julistuksesta. Miksi enää julistaa evankeliumia, jos kaikki kerran on sanottu jo moneen kertaan?

Kysymys kirjoittamisesta sivuaa läheisesti julistusta. Jokaiselle sukupolvelle on käsketty julistamaan evankeliumia. Jokaiselle sukupolvelle kuuluvat myös vakavat varoitukset vääristellystä evankeliumista, joka ei ole lainkaan evankeliumia. Joukkona tai ryhmänä emme löydä evankeliumia, vaan se voidaan löytää ainoastaan yksilönä. Siksi sanomaa on levitettävä kunakin aikakautena lähtökohtana se, että edes joku voisi kokea evankeliumin elämää muuttavan voiman, päästä pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan.

Jotkut pitävät turhana hengellisten kirjojen kirjoittamista ja julkaisemista, onhan meillä Raamattu. Se onkin tärkein ohje, jonka kautta kaikki on suodatettava.

Kuitenkin — varsinkin nykyisin — on paljon julistusta ja kirjallista materiaalia, joka kristillisestä ulkoasustaan huolimatta on “vasta-ainetta” aidolle alkukristilliselle evankeliumille. Tämä on tosiasia siitä huolimatta, että näiden kirjoitusten ja opetusten tuottajat väittävät opetustensa perus-

tuvan nimenomaan Raamattuun.

Näissä opetuksissa ja niiden seurauksissa voidaan erottaa kaksi eri tavalla toimivaa “ainetta”, jotka molemmat ovat yhtä tuhoisia terveille ja aidolle kristillisyydelle. Ne ovat nimeltään lakihenkisyys (legalismi) ja lain hylkääminen (antinomismi). Ne tulevat samasta lähteestä ja niillä on sama päämäärä: Ne pyrkivät estämään ihmisen syntymästä Jumalan valtakuntaan ja toisaalta ne pyrkivät tuhoamaan mahdollisimman paljon aitoa kristinuskoa. Niiden lopullinen tavoite on tuhota koko Jumalan työ ja saattaa ihminen kadotukseen.

Tässä tulee erikseen mainita vielä eräs “lisäaine”, nimittäin seremonialismi. Tämän omaksuneet kuvittelevat, että pitäytyminen ulkonaisiin muotomeneihin tai kuuluminen johonkin yhteisöön olisi portti pelastukseen. “Kristilliset” toimitukset ilman henkilökohtaista uskoa Pelastajaan kuuluvat tähän kategoriaan. Seremonialismi voidaan katsoa legalismiin kuuluvaksi.

Jo “alkukristilliseen seurakuntaan uhkasi tunteutua kaksi vierasta aatevirtausta, jotka pyrkivät antamaan kristinuskon sanomalle oman leimansa. Toinen oli eräänlainen ‘kristillinen farisealaisuuden muoto, joka oli peräisin juutalaisuudesta luopuneista. Toinen suuntaus juonsi juurensa pakanuudesta, gnostilaisista mysteeriuskonnoista, joissa itämaiset myytit sekoituivat kreikkalaiseen filosofiaan. Kumpikin liike yritti tyydyttää ajalle ominaista vapautumisen kaipuuta. Suuri osa Uudesta testamentista on omistettu näiden oppijärjestelmien vastustamiseen.

Judaismi, sellaisena kun se esitetään galatalaiskirjeessä, ‘yhdistää’ evankeliumin pelastussanoman ja lakivanhurskauden.

Gnostilaisuuden ‘kristilliset’ muodot, joita kuvaillaan kolosalaiskirjeessä, sekoittivat toisiinsa evankeliumin Jeesuksesta Kristuksesta ja ‘viisauden’, ruumiin kurittamisen ja enkelien palvonnan, jotka olivat ‘hienompaa ja hengellisempää’ epäjumalanpalvelusta.

Paavalilla oli aavistus, jonka mukaan hänen jälkeensä nämä luopumuksen voimat pääsisivät valtaan seurakunnassa ja kehitys huipentuisi Antikristuksen ilmestymistä edeltävään suureen luopumukseen. Historia osoittaa, että näin kävikin. Tämä lisäysten tekeminen Kristuksen työhön, jolloin ihminen ei enää luota yksin uskon riittävyteen, on eksytyksistä suurin. Tästä juuresta ovat sittemmin versoneet kaikki muut eksytykset”.¹

Joku on sanonut osuvasti, että Kristus *yksin* ei voi pelastaa sellaisen “evankeliumin” kautta, jossa pelastajana ei ole *yksin* Kristus!

Taivaan tie on kaita. Toisella puolella tietä on uskonnollisen omavanhurskauden oja ja toisella puolella lihan “vapauden” ja syntien oja.

Kiireisen nykyihmisen tilanne on se, että hänellä ei ole voimavaroja tai edes haluakaan Raamatun perusteelliseen tutkimukseen, niin että hän edes tietopuolisesti olisi selvillä kristinuskon peruskäsitteistä ja osaisi niiden avulla suodattaa kaiken “kristillisen” informaatiotulvan.

Näyttää siltä, että tämä yletön kiire kuuluu myös yhtenä osana vihollisen taktikkaan. Siksi näistä kysymyksistä on hyvä jatkuvasti olla tarjolla helposti ymmärrettävää tekstiä ja julistusta pienempinä annoksina.

On kuitenkin hyvä koko ajan olla tietoinen siitä, että tämä on sekä mahdollisuus että uhka. Mahdollisuus siinä mielessä, että näin voidaan tiivistetysti käsitellä muutamia

tärkeitä perusasioita ja uhka siinä mielessä, että mukaan tulee sellaista, joka ei ole yhtäpitävää Sanan auktoriteetin kanssa.

2

Uskonnollisuus ihmisessä

Uskonnollisuus ilmenee kysymyksissämme: Miksi olemme täällä? Mikä on elämän tarkoitus? Mistä kaikki on saanut alkunsa. Onko olemassa Luoja tai Jumalaa? jne. Uskonto on sana, joka ei Raamatusta esiintyne kuin yhden kerran ja siinäkin farisealaisuudesta puhuttaessa, Apt 26:5.

Vaikkakaan Raamattu ei puhu uskonnollisuudesta juuri tätä sanaa käyttäen, niin se puhuu kuitenkin samasta asiasta. Ps. 8:6 sanoo ihmisestä: *“Ja kuitenkin, sinä teit hänestä lähes jumal’olennon, sinä seppelöitsit hänet kunnialla ja kirkkautella...”* ja Saarn. 3:11: *“Kaiken hän on tehnyt kauniisti aikansa, myös iankaikkisuuden hän on pannut heidän sydämeensä...”*

Jumala loi ihmisen uskonnolliseksi, että ihmisellä voisi olla yhteys Luojaansa. Ihminen on ainoa olento luomakunnassa, joka voi olla uskonnollinen. Uskonnollisuus on alunperin tarkoitettu myönteiseksi asiaksi. Raamatusta näemme, että ihmisen alkuperäinen uskonnollisuus turmeltui jo syntiinlankeemuksessa.

Kun uskon asioista tulee puhe, niin moni kieltää olevansa uskonnollinen ymmärtämättä lainkaan asian merkitystä. Jokainen ihminen on uskonnollinen tunnustipa hän sitä tai ei. Uskonnollisuuttaan ihminen ei pääse pakoon vaikka kuinka

yrittäisi.

Kysymys oikeasta ja väärästä liittyy alkukantaisimmankin ihmisen elämään. Omatunto todistaa, että ihmisessä jo luomisen perusteella on sisimmässään ominaisuus, jota voidaan sanoa uskonnollisuudeksi.

Paavali kirjoittaa tästä: *“Sillä kun pakanat, joilla ei lakia ole, luonnostansa tekevät, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia ole, ovat itse itsellensä laki ja osoittavat, että lain teot ovat kirjoitetut heidän sydämiinsä, kun heidän omatuntonsa myötä-todistaa ja heidän ajatuksensa keskenään syyttävät tai myös puolustavat heitä”* (Room. 2:14,15).

Loogisella päättelykyvyllä on kerta toisensa jälkeen yritetty tehdä tyhjäksi ihmisen uskonnollisuudesta lähteviä kysymyksiä, mutta tätä päättelykykyä voidaan käyttää myös päinvastaisesti. Onhan kaiken logiikan vastaista, että jotain syntyisi tyhjästä.

Moni tyytyy uskonnollisuudessaan vain siihen, että on olemassa Luoja, joka on saanut kaiken aikaan, mutta ei vaivaudu tai uskalla jatkaa ajatustaan sen pitemmälle. Voisiko tällainen Majesteetti olla kiinnostunut hänestä — pienestä ihmisestä — ja jos olisi, niin mitä se voisi merkitä tässä ja nyt?

Kun puhe kääntyy Jeesukseen, Vapahtajaan, luonnolliselle ihmiselle tulee käsittämätön vastenmielisyys pelastuksen asiaa kohtaan.

Jos emme pakene, niin kohtaamme lopulta kysymysten kysymyksen: Miten selviämme sinä päivänä, kun tämä Kuningasten Kuningas sanoo lopullisen sanansa meistä?

Mikäli voimme saada varmuuden tähän yhteen suureen kysymykseen, niin sen myötä kaikki muut elämämme tärkeät kysymykset asettuvat oikeille paikoilleen.

3

Uskonnolliset kokemukset

Uskonnollisia kokemuksia koetaan surussa, ikävässä, vastoinkäymisissä, sairaudessa ja monissa muissa elämän tilanteissa. Kuoleman läheisyys on yksi tällainen uskonnollisten kokemusten käynnistäjä ja monet uskonnolliset juhlat, kuten joulu, pääsiäinen ja erilaiset tilaisuudet vaikuttavat sen, että paatunutkin ihminen kokee uskonnollisia tunteita.

Uskonnollisuutta voidaan pyrkiä kätkemään eri tavoin, mutta aina tulee vastaan tilanteita, jolloin ihminen joutuu tekemisiin oman uskonnollisuutensa kanssa.

Kun ihminen ensimmäisiä kertoja tietoisesti joutuu kohtaamaan uskonnollisuutensa, niin tavallinen reaktio on se, että hän pyrkii torjumaan koko asian tai siirtämään sen käsittelyn “parempaan” ja itselleen sopivampaan ajankohtaan. Jotkut ovat kiusaantuneita uskonnollisuudestaan ja pyrkivät salaamaan tavalla tai toisella herkistymisensä tällä alueella.

Luonnostaan ihminen pyrkii kätkeytymään Jumalalta, koska hän pelkää joutuvansa tilille yhdestä ja toisesta asiasta. Tähän liittyy pelkoa, joka ilmenee huonona omanatuntona ja sisäisenä ja usein tiedostamattomana ja vaikeasti määriteltävänä ahdistuksena.

Ihminen voi elää vaikka kuinka “resuisesti” tuntematta siitä häpeää, mutta ajatus siitä, että hän alkaisi etsiä pohjaa elämälleen Jumalan ilmoituksesta, saa hänet pelkäämään “kasvojensa menettämistä” ihmisten edessä.

Toisaalta uskonnollisuudesta tulee ajoittain muoti-ilmiö;

monet julkisuuden henkilöt kertovat avoimesti uskonnollisista kokemuksistaan. Tällaisilla muoti-ilmiöillä ei välttämättä ole lainkaan kosketuspintaa kristinuskoon, vaan ne ovat useinkin yleisuskonnollisia ja erilaisia sekoituksia maailman eri uskonnoista, erilaisista henkimaailman kohtaamisista ja yliaistillisista ilmiöistä. Kuullaanpa silloin tällöin väitteitä, että kaikki tiet johtavat “saman vuoren huipulle” ja että kaikilla uskonnoilla on sama päämäärä. Tällainen ajattelu on kuitenkin täysin vierasta Raamatulle ja kristinuskolle.

“Luonnollinenkin ihminen voi kokea uskonnollisen elämyksen ja saada siitä jonkinlaista lepoa ja tyydytystä.

Sisäinen kaipuu ja etsintä voi viedä meidät eräänlaiseen tunnelmauskontoon — luonnolliseen uskonnollisuuteen — sisäiseen hartauteen ja liikutukseen; mutta tämä on *mystiikkaa*, ei kristillisyyttä. Sellainen elämys ei irroita meitä omasta itsestämme; kaiken keskipisteenä on edelleen oma minä. Liikutuksestamme ja hartaudestamme huolimatta emme koskaan pääse oman sielunelämämme ulkopuolelle, emme koskaan saa maistaa Jumalan pelastavaa voimaa. Uskonnollisten kykyjemme kehittyminen ja eräänlainen siveellinen nuhteettomuus on korkeinta, mitä tällä tiellä voimme saavuttaa, mutta syntien anteeksiantamusta ja pelastusta Jeesuksen veressä emme sillä saavuta.

Kenenkään ei ole niin vaikea ottaa vastaan evankeliumia kuin omaan uskonnollisuuteensa tyytyväisen ihmisen. Armon evankeliumi on hänelle järjetöntä ja käsittämätöntä.

Uskonnollisuus, missä kristinuskon sanoma synnistä ja armosta ei ole keskeisenä, vaikuttaa sieluun samalla tavalla kuin *huumausaineet* ruumiiseen. Se synnyttää hengellisen horroksen tai kiihoitustilan, joka riistää kyvyn kuulla Pyhän Hengen puhetta. Kun sitten narkoosin vaikutus alkaa haihtua, vaatii sie-

lu yhä enemmän tätä huumausainetta.

Ihminen, joka on elänyt luonnollisen uskonnollisuutensa huumaustilassa, tarvitsee voimakkaita keinoja herätäkseen siihen kauheaan todellisuuteen, että itsessään hän on *kadotettu syntinen*, joka pelastuakseen tarvitsee Kristuksen veren voimaa ja ansaitsematonta armoa.

Uskonnollinen ihminen luulee etsivänsä Jumalaa, vaikka hän todellisuudessa etsii vain itseään. Korkein päämäärä, minkä uskonnollinen ihminen voi saavuttaa, on omahyväinen nuhteettomuus, mutta se vain etäännyttää hänet Jumalasta. Mitä kauemmin ja hartaammin ihminen luonnollisen uskonnollisuuden tiellä etsii Jumalaa, sitä kauemmaksi Hänestä hän joutuu.”¹

Kautta aikojen myös evankeliumin nimessä on harjoitettu uskonnollista toimintaa. Varsinainen evankeliumin ydin on tällöin käynyt vieraaksi ja peräti kadonnut ja tilalle ovat tulleet uskonnolliset rituaalit ja kaikenlainen evankeliumille vieras meno ja aines.

Varsinkin nykyisin voidaan hyvällä syyllä puhua uususkonnollisuudesta, jossa keinotekoisien tunnelatauksen luomisella ja erilaisilla tekniikoilla pyritään “Jumalan kohtamiseen” ja saavutetaankin tietoisuuden muutostiloja, joiden kuvitellaan olevan aitoa Jumalan läsnäoloa ja vaikutusta. Kaikesta mukana olevasta evankelisesta rekvisiitasta huolimatta kysymys voi olla puhtaasta uskonnollisuudesta, joka perustuu ihmisen omiin suorituksiin ja hänen aktiivisuuteensa Jumalan “palvelemisessa”.

Kun ihmisen aktiivisuus loppuu, niin samantien menetetään myös tämä kuviteltu “Jumalan läsnäolo”.

4

Herätys vai uusi syntymä?

On sanottu, että ahtaan portin edusta on maailman talu-
latuin paikka. Jeesuksen sanojen mukaan monet yrittävät
päästä siitä sisälle, mutta eivät voi. Näitä “tallaajia” voidaan
hyvällä syyllä kutsua heränneiksi.

Kun ihminen tiedostaa, että Jumalalla on jotain sanot-
tavaa hänen asioihinsa, hänen uskonnollisuutensa aktivoi-
tuu. Tavallisesti hän alkaa puolustella ja selitellä tilaansa ja
yrittää tehdä jotakin sovittaakseen syntejään ja lepyttääkseen
Jumalaa. Hän voi tehdä päätöksiä muuttua paremmaksi,
mutta päätökset eivät yleensä kannata kovin pitkälle eivätkä
saa häntä rauhoittumaan.

“Jotkut ihmiset tuntevat vain yksityiset synnit ajatuksissa,
sanoissa ja teoissa. Nämä synnit he näkevät ja ponnistelevat
niiden kanssa. Mutta he eivät tunne lain sydämeen kohdistuvaa
vaatimusta eivätkä sen tähden myöskään tiedä, mitä merkitsee
joutua todelliseen hätään. He tekevät parannuksen, mutta se on
vain kääntymistä pinnallisesta ja maallisesta elämästä ja tulok-
sena on farisealaisuus.

Jollei laki saa vaikuttaa sydämessäsi vaan se muuttaa vain
ulkoista elämääsi, voit kyllä tulla hurskaaksi sekä omissa että
toisten silmissä. Mutta se on fariseuksen hurskautta.

He luulevat tulevansa hurskaammiksi ja paremmiksi lain
kautta, jos he vain rukoilevat, taistelevat ja toivovat luopumat-
ta. Oikea kääntyminen vie syvemmälle. Se ei tee minua parem-
maksi vaan syntiseksi. Minun täytyy hävetä kaikkea mihin ryh-
dyn, en koskaan voi tulla tyytyväiseksi enkä siis saa mitään loh-

dutusta itsestäni.”¹

Ihmisen on äärimmäisen vaikeaa tunnustaa todellinen tilansa, siksi hän saattaa ryhtyä “tosi toimiin” saadakseen rauhan sisimpäänsä. Omatunto todistaa, että asioiden olisi muututtava, olisi elettävä toisenlaista elämää ja moni onkin valmis laittamaan kaikki voimavaransa likoon muuttuakseen paremmaksi. Omilla, uskonnollisilla voimavaroilla toteutettu elämän muutos on vähemmän pysyvää eikä se tuo ihmiselle sisäistä vapautta — päinvastoin — koskaan ei voi olla varma siitä, ovatko tehdyt toimenpiteet riittäviä.

Monissa yhteisöissä on tietynlainen kaava, jonka mukaan toimimalla päästään “uskoon” vaikkakin tosiasiasa juututaan usein entistä enemmän juuri uskonnollisuuteen. Saatetaan järjestää suuriakin tapahtumia, joissa aito evankeliumin julistus jää sivuosaan ja kuitenkin ihmisiä voidaan kutsua “alttarille”. Monet jäävät kuvitelmiinsa, että näin ovat “tehneet ratkaisun” tai “antautuneet Jumalalle” tms. Ja kun elämässä on silminnähden tapahtunut muutosta niin kukapa voisi kieltää, että tällainen ihminen on todellisesti “tullut uskoon”.

Tosiasiat puhuvat sen puolesta, että useinkaan tällainen kaava ei ole synnyttänyt uutta luomusta siinä merkityksessä, josta Uusi testamentti puhuu. Vain elämän kehykset ovat muuttuneet, ystävät ja tavat ovat vaihtuneet toisiksi, mutta ihminen on se sama vanha ihminen ja mieltymykset ovat säilyneet kutakuinkin ennallaan. Maailmanrakkaus ei ole lähtenyt sydäimestä, se on vain “jalostunut” tilanteen vaatimalla tavalla. Mahdolliset näkyvät muutokset on saatu aikaan uskonnollisin keinoin ja inhimillisin ponnistuksin ja

siinä on myös jonkin verran onnistuttu.

Kuitenkin kaikki, mikä ei virtaa oikeasta lähteestä on valheellista uskottelua. Harva kuitenkaan kehityksensä tässä vaiheessa itsekään huomaa tätä, vaan lohdutetaan sillä, että hän on muuttunut erilaiseksi kuin mitä ennen oli.

Osa tämän lukijoista lienee niitä, jotka ovat käyneet hengellissä tilaisuuksissa vuosia, jopa vuosikymmeniä. Voi olla niin, että evankeliumi on joskus päässyt satuttamaan tuntoa ja tavalla tai toisella on päädytty “uskon tien kulkijaksi”. Joillakin muutos on voinut olla äkillinen ja toisilla hitaampi kypsyminen siihen tietoisuuteen, että elämän on muututtava, jos on mieli päästä Jumalan valtakuntaan.

Muutamilla on ollut se kokemus, että uskonelämä on pikkuhiljaa pysähtynyt ja muut asiat ovat vallanneet sille kuuluvan paikan. Joskus on voinut käydä niin, että joku tapahtuma, luettu teksti tai kuunneltu puhe on saanut asianomaisen aktiiviseksi. Jonkin aikaa tämän “uudistuksen” siivittämänä on taas jaksettu mennä eteenpäin, mutta toimeliaisuuden päättyessä uskonelämäkin lähestulkoon sammuu eikä hengellinen juuri paljoakaan jaksaa kiinnostaa, puhumattaakaan siitä että siinä olisi henki ja elämä. Turhautuminen elämän tärkeimpiin asioihin ei ole kovinkaan epätavallista.

Kysymys siitä, oletko vain herännyt vai oletko uudestisyntynyt on elämän ja kuoleman kysymys. On surullista, että monet, joita pidetään, ja jotka itsekin pitävät itseään uudestisyntyneinä, ovatkin itseasiassa vain heränneitä.

Viime vuosina evankeliumin julistus on monin paikoin muuttunut *herätyksen* julistukseksi lähes huomaamatta. Jos-

kus puheen pääasiallinen teema on siinä, että elämme herätyksessä tai siinä, että pian alkaa suuri herätys ja että *me* saamme olla siinä mukana, ehkäpä vielä jonkinlaisina tekijöinäkin tässä liikehdinnässä. Näin painopiste on pikkuhiljaa siirtynyt niin, että ihminen ja hänen tekemisensä ovat tulleet keskeisiksi. Joku saattaa pitää tätä saivarteluna, mutta todellisuudessa kysymys on merkittävästä poikkeamasta.

Herätyksestä puhuttaessa unohdetaan helposti se, että herätys sinänsä ei ole tavoiteltava päämäärä. Joskus se saattaa olla jopa raskain vaihe ihmisen elämässä.

Tosiasiassa heränneen ihmisen tila ei ole kadehdittava. Jatkuessaan pitkään — johtamatta uudestisyntymiseen — sillä voi olla traagisetkin seuraukset. Siksi on paikallaan tarkastella hieman heränneen ja uudestisyntyneen ihmisen eroa.

Herännyt ihminen voi tehdä ahkerastikin “Jumalan valtakunnan työtä”, kuitenkin heränneen ja uudestisyntyneen välillä on suuri ero.

“Herännyt ihminen tahtoo ulkonaisesti hyvää, mutta sisimmässään hän kiertää vain itsensä ympärillä. Hän pyrkii olemaan elämäntyylissään uusi ihminen. Hän pyrkii uskomaan Jumalaan, tunnustamaan häntä, etsimään häntä ja kunnioittamaan häntä. Mutta salassa, sydämessään, hän on vanha ihminen, uskoo vain itseensä ja etsii omaansa, ja hänen vaikuttimenaan on hänen oma kunniansa.

Uudestisyntyneessä ihmisessä on jotakin uutta ja toisenlaista. Hänkin tahtoo ulkonaisesti hyvää, mutta sisimmässään hän ei häärrä itsensä ympärillä, vaan keskuksena on Jeesus. Vaeluksessaan hän tahtoo olla uusi ihminen. Syvällä sydämessään hän ei enää lainkaan luota itseensä, vaan riippuu kiinni Herras-

sa ja rukoilee häntä. Herran nimi on kirjoitettuna hänen sisimpäänsä ja on hänelle aivan erityisenä voimanlähteenä. Siksi myös sydämen jakautuminen on hyvin erilaista heränneellä ja uudestisyntyneellä.

Heränneen sydän ei ole jakautunut henkeen ja lihaan kuten uudestisyntyneen sydän, vaan omantunnon tietoon ja tekoihin. Herännyt tietää, millainen hänen tulisi olla, mutta hänen mielenlaatunsa on ristiriidassa hänen tietonsa kanssa”.²

5

Uskonnollinen toiminta

Kokousten antikin saattaa jäädä siihen, että niihin mennään tavan mukaan ja erinäisten toiveiden kanssa, mutta palataan takaisin mieli maassa, kun kuullut kuvaukset “tosiuskovan” elämästä eivät vastaa oman elämän todellisuutta. Näin kumminkin jatkuu vuodesta toiseen. Yhteisössä muutamat tehtävään valitut päättävät mitä milloinkin tehdään ja mukana on jotenkin oltava — mikäli yhteisöön on tullut liityttyä, yhtyipä sisin kuultuun julistukseen ja muuhun menoon tai sitten ei.

“Eräissä sanankuuloissa taivaan tie pikemminkin pimenee kuin valkenee. Askel temppelistä palatessa on raskaampi kuin sinne mentäessä. Kuorma lisääntyi ja samoin ahdistus. Miten jumalatonta voikaan olla muutamien pyhien melu Herransa edessä. Hiljentymistä tässä tarvitaan, vaikenemista, sillä Herra on lähellä.

Älkää väärentäkö Kristusta hänen ystävilleen ja vihamiehilleenkin tuntemattomaksi. Tosi kristillisyyss asteelee tukevasti ja

eleittä taivaan tietä. Sitä aidompaa se voi olla, kuta vähemmän siinä on hurskauden pintakiiltoa. Asia on kuoren alla, ei kuoressa.”¹

Vuosikymmeniä voi mennä seurakunnassa ilman todellista vuorovaikutusta toisten kanssa. Tiettyä ohjelmaa vietään läpi vuodesta toiseen, mutta harvoin, jos koskaan, tulee sellaisia tilaisuuksia, missä voisi purkaa sisimpäänsä kerääntynyttä ja vaihtaa niistä ajatuksia toisten kanssa. Jos ja kun tällainen tilanne kuitenkin joskus tulee ja ihmiset voivat olla pelkäämättä avoimia, niin heidän kokemuksensa ovat monilta osin yhteneväisiä.

Yhteisöjen johto harvemmin kannustaa yksilöitä itsenäiseen ajatteluun ja usein tällainen itsenäistyminen koetaan ainoastaan uhkana. Yhtenäisyyden kuva ja keskinäinen “rakkaus” säilytetään parhaiten sillä, että sanotaan totutusti ohimennen “rauhaa” tai jotain vastaavaa ja sitten siirrytäänkin ohjelmapuolelle.

Kehitys on viime aikoina johtanut siihen, että monissa yhteisöissä on tiedostettu kaavojen ja rutiinien turhuus. Tällöin on tietoisesti lähdetty hävittämään niitä olettaen, että elämää syntyy uusien toimintamallien myötä. On käyty kurssit ja seminaarit, on kutsuttu ulkomailta asti seurakuntakäynnin asiantuntijoita. Todellisuudessa usein on tapahtunut siten, että tilalle ovat tulleet uudet kaavat ja uusi rutiini. Jos aiemmin kokouksessa nähtiin toinen seurakuntalainen vain “niskasta”, niin nyt penkit käännetään vastakkain, jotta nähdään kasvot. Tai ollaan ringissä ja pidetään toista kädestä ja lauletaan, kuinka rakastetaan toisiaan. Yhtä kaikki. Samat asiat jatkuvat — nyt vain eri paketissa.

Myös luvut ovat tärkeitä aivan kuten liike-elämässä. Jäsenmäärän *kasvua* ja tilaisuuksissa kävijöiden *määrää* pidetään yhtenä tärkeimmistä kriteereistä arvioitaessa uskonyhteisön *tilaa* ja sitä, onko se *oikealla tiellä*. Harva uskaltuu kyselemään, kumpi on tärkeämpää, laatu vai määrä. Joskus olisi hyväksi pysäyttää koko “koneisto” ja pysähtyä käsittelemään evankeliumin perustotuuksia ja tutkimaan varsinkin sitä, miten kurssista on poikettu ja kuinka paljon.

Ymmärrettävästi vallitseva käytäntö ei useinkaan anna tähän mahdollisuutta jo siitä yksinkertaisesta syystä, että siihen sisältyy riskejä, joita kukaan ei tahdo eikä uskalla ottaa. Johtajat ja työntekijät saavat toimeentulonsa yhteisöltä ja poikkeamat saattaisivat vaikuttaa näihin tuloihin. Seurakuntalaivaa ei siis voi keikutella tiettyjä etuja vaarantamatta.

Joku on sanonut aivan oikein, että monet instituutiot ovat päätyneet juuri niiden asioiden esteeksi, joita edistämään ne aikoinaan on perustettu. On suuri paradoksi, että monet “hengelliset” yhteisötkään eivät pysty tarjoamaan muuta kuin uskonnollisuutta.

Jokaisella instituutiolla on oma historiansa ja omat lainalaisuutensa. Monet vähänkään menestyneet hengelliset liikkeet ovat aikanaan syntyneet aidosta herätyksestä, joka on synnyttänyt myös uudestisyntyneitä ihmisiä. Kun ne sukupolvet, jotka olivat kokeneet hengellisen murroksen kevätkuulet, sitten aikanaan siirtyivät ajasta, jäljelle jäi instituutio olemassaolevine rakenteineen. Utta väkeä — sikäli kuin sitä on tullut — ei enää yhdistäkään alkuaikojen hehku. Pahin mahdollinen tapahtuu silloin, kun käsitys evankeliumista hämärtyy. Näin onkin tapahtunut monilla rintamilla.

6

Kristittyjen yhteys

Muotiasiana ajassamme on “kristittyjen yhteys”. Tätä yhteyttä pidetään itseisarvona, jonka hyväksi ollaan valmiit uhraamaan myös totuus. Mutta miten todellinen kristittyjen yhteys voi syntyä?

“Mitä ovat nämä totuudet? Että ihminen on *kadotettu*, avuton ja toivoton synnin ja lankeemuksen vuoksi. Että Herra Jeesus Kristus, Jumalan Poika pelastaa meidät täydellisen lainkuullaisen elämänsä ja kuolemansa kautta, joka oli seuraus siitä, että Hän kantoi meidän syyllisyytemme ja rangaistuksemme, joka Jumalan lain mukaan oli Hänen osakseen määrätty. Että pelastus tulee osaksemme vain uskon kautta, sillä se on *riippumaton* meidän töistämme ja ansioistamme ja on yksinomaan Jumalan kutsun ja Pyhän Hengen vaikutuksen tulos. Tällaista on usko, jota ilman ei ole mitään todellista kristittyjen yhteyttä.”¹

Mutta on vielä muutakin.

“Ei ole todellista yhteyttä sellaisessa ihmisryhmässä, missä toiset uskovat Jumalan vihaan kaikkea syntiä vastaan ja siihen, että se on jo ilmoitettu taivaasta, ja toiset eivät usko Jumalan vihaan lainkaan, vaan sanovat, että on suorastaan jumalanpilkkua opettaa sellaista, ja etteivät he voi uskoa vihaavaan Jumalaan.

Yhteys on olemassa vain niiden kesken, jotka uskovat tuloksena Pyhän Hengen vaikutuksesta heidän elämässään, näihin totuuksiin, jotka koskevat ihmisen kadotettua tilaa — siihen, että me olemme luonnostamme vihan lapsia.

Kuinka outoa on olettaa voivan olla todellista yhteyttä niiden välillä, jotka uskovat olevansa pelastettuja ja oikeutettuja pääsemään Jumalan puheille sen perusteella, että Jumala rakastaa heitä niin paljon, että teki oman Poikansa ‘synniksi’ (2 Kor. 5:21) eikä säästänyt Häntä, vaan uhraisi Hänet meidän kaikkien puolesta ja toisaalta niiden kesken, jotka uskovat, että Kristuksen kuolema oli suuri murhenäytelmä, jonka Jumala antaa meille kyllä anteeksi, mutta me itse lopulta pelastamme itsemme tottelevaisuudella, hyvillä teoilla ja uskontoa harrastamalla.”²

Oman ongelmansa kristittyjen yhteydelle muodostavat ne, jotka kyllä *periaatteessa* tunnustavat samat asiat kuin mekin, mutta joiden koko elämä ja käytäntö kertoo kaiken aikaa päinvastaista, eli se mitä sanotaan, on ristiriidassa sen kanssa, mitä käytännön tasolla tapahtuu. Tämä on tullut ajan-kohtaiseksi nimenomaan ajassamme vaikuttavien “uusien” liikkeiden tiimoilta.

Tanskalainen karismaatikko Michael Harry kirjoitti aiheestamme jo 1970-luvulla seuraavaa:

“Jos vain kuljen kokouksissa ja panen käteni kaikkien päälle pyytäen, että Jumala siunaisi, enkä puhu sanaakaan parannuksesta (so. kääntymyksestä), silloin palvelen enemmän saatanaa kuin Jumalaa. On vain kahdenlaisia ihmisiä — eläviä ja kuolleita. Eläviä ovat ne, jotka ovat kääntyneet Jumalan puoleen ja ottaneet Kristuksen vastaan. Kuolleita ovat ne, jotka eivät ole tehneet parannusta. Kristillisiin kokouksiin tulee sadoittain ihmisiä. He luulevat olevansa kristittyjä. Heidät on kasvatettu kristittyinä. He sanovat uskovansa Kristukseen, mutta he eivät ole koskaan tehneet parannusta vaan elävät yhä synnissä”.³

“*Varma on se sana ja kaikinpuolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan*’ (1 Tim. 1:15). Tarjota jotakin muuta, tai muutella sitä, aiheuttaa hajaannusta. Kaikki aikomukset lisätä jotakin Kristukseen ja Hänen työhönsä saavat aikaan hajaannusta.

Kolossalaiskirjeessä (Kol. 2:18) apostoli puhuu ‘välittäjistä’ kaikenlaisista enkeleistä ja valloista, joiden kuvitellaan olevan ihmisten ja Jumalan välillä. Apostoli sanoo niiden olevan tarpeettomia. Hän julistaa näin, koska niihin uskomisen aiheuttaa hajaannusta. Miksi ja kuinka? Koska se on vastoin sitä perususkkoa, joka tekee ihmisestä kristityn.

Eräs asiaryhmä, mikä aiheuttaa hajaannusta sisältää kaiken sen, mikä korostaa ihmistä itseänsä, eikä Kristusta. Jotkut ihmiset alkuseurakunnassa korostivat ja ylistivät hengellisiä lahjojansa. Mutta heitä moititaan ankarasti, koska sellainen jälleen loitontaa Kristuksesta, kääntää silmät pois Hänestä ja kaikesta siitä totuudesta, mikä Jeesuksessa Kristuksessa on. Kaikki sellainen, millä on tämä vaikutus, on aina hajoittavaa.

Se, mikä on itsestämme, johtaa aina kateellisuuteen, kilpailuihin ja väittelyihin ja niin on Kristus jaettu”.⁴

7

Tie uskonnollisuuteen

Kuulemme ihmisten sanovan: “Kunhan vain pystyisin enemmän panostamaan hengelliseen elämään, rukoilemaan, paastoamaan, lukemaan Raamattua ja tekemään enemmän palvelusta Jumalalle, niin uskonelämäni olisi parempaa ja todellisempaa”. Tämä on hyvin luonnollinen reaktio ja tiettyllä tavalla ymmärrettävää. Joutuuhan lähes jokainen joskus “ottamaan itseään niskasta” jonkin asian läpiviemiseksi.

si. Ja työelämässä tätä tapahtuu päivittäin. On tosissaan paineuduttava asioihin, jos niitä aikoo viedä eteenpäin. Voimme kuitenkin kysyä, toimivatko Jumalan valtakunnassa samat lainalaisuudet? Mitä tällaisesta ajattelusta seuraa?

Edellä kerrottu on tyypillinen alku tiellä uskonnollisuuteen vaikkakin tavallisimmin asia on puettu evankeliumin vaatteisiin. Tässä ajattelutavassa on kuitenkin kysymys idealismista.

“Idealismin peruserhdys ja suuri harha on sen usko ihmisen mahdollisuuksiin. Uskonnollinen idealismi — olkoon, että sillä on kristillinen nimi ja että se verhoutuu moniin kauniisiin raamatunlauseisiin — tuottaa sieluille hengellistä vahinkoa — se johtaa harhaan.”¹

Todellinen evankeliumin käsittäminen lähtee päinvastoin tunnustuksesta, etten itse voi tehdä mitään ja että olen täydellisessä umpikujassa mitä omiin mahdollisuuksiini tulee. Kuinka usein kuulemme tästä opetusta? Emme juuri milloinkaan. Päinvastoin saamme jatkuvasti opetusta, että lue enemmän Raamattua, rukoile enemmän, tee sitä ja tee tätä ja onpa viime vuosina laajalti omaksuttu oppi, että ylistys on tie Jumalan läsnäoloon. Mutta onko asia näin?

Annetaanpa William Uotisen kertoa kokemuksensa muutaman kymmenen vuoden takaa:

“Olin vuosia sitten pitämässä kokoussarjaa eräässä suomalaisessa seurakunnassa Yhdysvalloissa. Päivän aihe oli ‘Kristus, Jumalan palvelija’. Käsittelin profeetta Jesajan sanoja ‘Katso, minun palvelijani, joka on taidolla asiansa ajava.’ Kuvasin

Jeesuksen tehtävää Jumalan palvelijana, jonka oli määrä sovitaa ihminen Jumalan kanssa. Viittasin psalmiin 40, jossa Kristus Daavidin välityksellä antamassaan profetiassa iloitsee tästä tulevasta tehtävästä: 'Katso, minä tulen... kirjakkääröön on minusta kirjoitettu... tekemään sinun tahtosi, Jumala.'

Selitin Jeesuksen Jumalan palvelijana, suurena ylimmäisenä pappinamme, suorittamaa kertakaikkista tekoa. Sanoin, että hän nyt työn suoritettuaan on ainiaaksi istunut, mikä merkitsee, että meidän vanhurskauttamisemme ja tuomitun asemasta vapautumisemme on iankaikkisesti taattu. Huomautin siinä innoissani, että eikö meidänkin, omien ponnistustemme täysin uuvuttamien ja epäonnistuneiden pitäisi jo nähdä, mitä hyväksemme on tehty. Sanoin, että kun kerran meidän puolestamme työhön lähetetty palvelija työn suoritettuaan jo istuu, niin eikö meidän herrasväenkin sovi istua!

Silloin nousi kesken puhettani eräs yli kahdeksankymmenvuotias Mandi-täti, vanha eläkkeellä oleva sairaanhoitaja, löi kätensä yhteen ja melkein huusi: 'Kirkkautta! Kirkkautta!' Minun oli keskeytettävä saarnani, ja hän kertoi kuinka oli joskus nuoruudessaan tullut uskoon Suomessa evankelisten parissa. Hän sanoi tulleensa uskoon sillä tavoin, että tajusi juuri tämän Vapahtajan valmiin teon merkityksen. Mutta hän jatkoi: 'Olen ollut täällä Amerikassa yli viisikymmentä vuotta ja ahkerasti olen kirkoissa käynyt, mutta kun olen sinne mennyt lohdutusta ja rohkaisua saamaan, niin alituisesti vain on syntistä kuormitettu kuin juhtaa: on kerätty uutta kuormaa ja tekemistä. Nyt kuulin sen vanhan evankeliumin, josta kerran nuoruudessani pääsin osalliseksi ja siksi en voi olla hiljaa!'"²

“Jos joku tahtoo tehdä Hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta vai puhunko minä omiani” (Joh. 7:17).

Eräässä kirjassa sanottiin, että Jumalan tahdon tekemällä voimme oppia tuntemaan, onko Jeesuksen oppi Jumalasta. Miten voimme lukea jotain Raamatun kohtaa vuosikymmeniä käsittämättä lainkaan, mitä siinä sanotaan? Puuttuuko meiltä sisälukutaito vai olemmeko sokeita? Luultavasti molempia. Luin tuon kohdan, kuten mainitun kirjan kirjoittaja: “Jos joku tekee Jumalan tahdon...” Siinä sanottiin kuitenkin niin, että jos joku *tahtoo* tehdä.

Fariseukset jos ketkä tahtoivat tehdä Jumalan tahdon, eivätkä sitä kuitenkaan todellisesti tehneet. Jos vakavalla mielellä tahdon tehdä Jumalan tahdon, niin tulen tuntemaan itseni ja sen, etten pysty Jumalan tahtoa tekemään. Näinhän Paavalikin sen koki. *“Sitä hyvää, jota tahdon en tee, vaan sitä paha, mitä en tahdo, minä teen”*. Paavali oli rehellinen ja tunnusti tosiasiat ja niin käy kaikille muillekin rehellisille. Tätä kautta jokainen totuudessa pysyvä tulee tuntemaan, että Jeesuksen oppi on Jumalasta. On vain yksi, joka pystyi tekemään Jumalan tahdon, Jeesus itse. *“Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun sydämessäni”* (Ps. 40:9). Ja nyt hän onkin se, joka on meidän sijaisemme Jumalan edessä ja se merkitsee sitä, että Hänen täydellinen Jumalan tahdon tekemisensä luetaan minun, syntisen, hyväksi! Ihmeellinen evankeliumi!

“Saattaisi luulla Jumalan siunaavan eritoten niitä, jotka panevat liikkeelle kaiken ahkeruutensa ja voimansa tehdäkseen Hänen tahtonsa, ja kiroavan ne, jotka eivät ota asiaa yhtä vaka-

vasti. Edellisiä hän armahtaisi, jälkimmäiset hän sen sijaan hylkäisi. Monet ajattelevatkin näin ja pitävät Jumalan armoa hyvityksenä eli palkkiona, joka annetaan vilpittömille ihmisille heidän hyvän tahtonsa ansiosta.”³

Tämä on aivan samaa kuin Jumalan lain täyttäminen joltakin osin. Laki ja armo ovat kuitenkin toinen toisensa poissulkevia.

“Galatalaiset odottivat saavansa enemmän Henkeä, enemmän pyhyyttä ja enemmän voimaa, kun he olivat tehneet kaiken voitavansa. He eivät tajunneet olevansa loittonemassa Jumalasta.”⁴

‘Hengelliset’ lain teot ovat tänäänkin kirouksen alaisia kuten ne olivat Paavalin päivinä.

Laki on kirjoitettu ihmisen sisimpään. Se julistaa jatkuvasti ‘muutu toiseksi, tee sitä ja tee tätä, niin sitten aukeaa autuus ja elämä’. Mutta evankeliumi tulee aina ulkopuoleltamme. Ja mitä se sanoo? “Kaikki on täytetty Kristuksessa! Tähän pelastukseen ei voida lisätä mitään. Jos joku sitä yrittää, hän osoittaa vain, ettei hän ole ymmärtänyt pelastuksesta mitään, vaan väheksyy Pelastajaa ja korottaa itseään.”⁵

Mutta on kuitenkin vielä niitä, jotka eivät ymmärrä, että omat päätökset muuttua toiseksi eivät pidä eivätkä tuota tuloa. Miles J. Stanford sanoo, että kieltäydy tekemästä hyviä päätöksiä, sillä se on lihaan luottamista.

Rehellinenkin yritys tehdä Jumalan tahto inhimillisistä lähtökohdista käsin tuottaa aina epäonnistumisen. Ihmisellä luonnollisessa tilassaan on sisäinen pakko saada oma puu-

merkki kaikkeen, myös omaan pelastukseensaakin nähden. Omillaan toimeentulevan ihmisen on äärettömän vaikeaa asennoitua siten, että itsessään hän ei voi yhtään mitään ja että Jumala on Kristuksessa jo tehnyt kaiken. Paavalin julistama evankeliumi ei saanut varauksetonta kannatusta, koska se teki tyhjäksi kaiken inhimillisen ponnistelun.

“Jumalan evankeliumi on jotakin aivan muuta kuin uskonnollinen suoritus tai mikä tahansa inhimillisen voiman ilmaus. Se on jopa kaiken ihmistyön vastakohta. Evankeliumi on Jumalan voima pelastukseen — täydelliseen, kaiken kattavaan — pelastukseen, joka sisältää vanhurskauttamisen, pyhityksen, lunastuksen ja kaiken muun, mitä pelastuskäsitteeseen kuuluu. Tämä merkitsee sitä, että suhteemme Jumalaan on ristin työn perusteella saatettu täysin kuntoon.

Kuten tapahtui Galatiassa, niin nytkin uskovien keskuuteen on pujahtanut harhaopettajia, jotka vetävät iloiset kristityt syrjään ja kysyvät heiltä, eivätkö he halua päästä syvempään uskonelämässään, eivätkö hekin yhdy siihen, että heidän tulee uhrata elämänsä entistä ‘kokosydämisemmin’ ja eikö ole jo aika luopua lapsellisesta ilosta ja osoittautua kypsiksi kristityiksi, jotka suhtautuvat uskonelämään aivan toisella tavalla. He kysyvät Jumalan lapsilta, joko he ovat vastaanottaneet kaiken, mitä Jumalalla on annettavana. Kun nämä uudet opettajat ovat saaneet kristityt hämmennyksiin, niin heidän ei ole vaikea osoittaa heille, että nyt ‘on annettava todellinen panos’, jos on mieli päästä eteenpäin hengellisessä elämässä. Ovatko he valmiit tähän?

Näin vilpittömät Jumalan lapset johdetaan pois lapsenmielisestä ja välittömästä luottamuksesta Kristukseen ja näin heidät vedetään takaisin itsekeskeisiin omiin inhimillisiin ponnisteluihin.

Näin vääristellään Kristuksen evankeliumi ja siltä riistetään

sen voima ja ihmiset sidotaan loputtomiin ponnisteluihin ja sairaalloseen itsekeskeisyyteen.

Tällaista on vääristelty evankeliumi uskonnollisuuteen puettuna. Se ei enää ole evankeliumia lainkaan. Se on valhetta eikä ainoastaan toinen ilmaisutapa. Se on eksytystä. Se kääntää oikean evankeliumin nurinpäin ja johtaa tekojen uskontoon, joka on evankeliumin vastakohta ja sen leppymätön vihollinen.”⁶

“Galatiassa oli saatu usko, armo, uudestisyntyminen ja kaikki muu lahjana. Saarnattu sana oli tehnyt kuulijat penkeissään autuaiksi. Autuutta ei kaupattu vähittäismaksuehdoilla, että kun niin ja niin teet, tulee asiasta joskus valmistakin. Lahjasta tehtiin ostettava, mutta hintaan, jota ihmisellä ei koskaan ole.”⁷

“Kuitenkin monet vastaanottavat tämän toisen evankeliumin siksi, että se korottaa ihmistä ja tämän omaa panosta.

Oikea evankeliumi ei rakenna mitään ihmisen oman voiman, luonteen lujouden tai muun vastaavan varaan. Se on täysin Jumalan lahjaa.

Nämä kaksi ‘evankeliumia’ ovat sovittamattomia keskenään. Ne eivät suinkaan ole saman asian kaksi eri puolta tahi kaksi eri vivahdetta samasta pelastuksesta.

Evankeliumi ei muutu. Se on yksinkertainen ja pelkistetty sanoma siitä, että Jumala vain ja ainoastaan Jeesuksen ansion tähden antaa lapsilleen ilmaiseksi kaikkea, mitä he tarvitsevat. Ainoa asia, mikä heille voi tulla esteeksi on se, että he omilla ansioillaan pyrkivät saamaan Jumalalta enemmän kuin muut.

Evankeliumi on nöyryyttävä, jonka mukaan ihminen itse ei ole mitään, mutta Lunastaja on kaikkea. Kun tämä sanoma vastaanotetaan päivästä päivään, Jumala antaa omilleen sen, mitä he tarvitsevat ja ylikin. Mutta niin pian kuin he alkavat elätellä suuria luuloja itsestään, heidän sisimpäänsä kätkeytyy ylpeyt-

tä, joka estää heiltä Jumalan siunauksen.

Se, joka pyrkii ansioitumaan kokeakseen Jumalan runsaampaa osallisuutta, on vaarassa kadottaa senkin, mitä on saanut. Lainalaisen ihmisen osana ei ole siunaus vaan kirous. Hän on syrjäyttänyt uskon Kristukseen ja uskoo itseensä. Ja vieläpä luulee miellyttävänsä Jumalaa.

Kun ihminen tahtoo omin keinoin päästä jumalalliseen, niin hänen on kovin vaikeaa tarttua yksinkertaiseen evankeliumiin, koska se tekee hänet itsensä tyhjän veroiseksi. Suostuuko ylpeä ja itsetietoinen ihminen siihen vastaukseen, jonka Jumala on jo antanut? Suostuuko hän luopumaan omista ehdoistaan? Kieltämättä tämä on syvä kriisi ihmiselle, joka on tottunut itse hoitamaan omat asiansa. Mutta tämä kriisi on usein välttämätön ja sen läpikäytyään ihminen ei ole entisensä.”⁸

“Työdy armoon, kaihda teoista kiskottuja siunauksia. Kaikki Galatiassa uusitusta lainalaisuudesta saatu virvoitus oli valheellista, huumaava pistos hengelliseen suonistoon. Hengellisyys, joka vie kahleisiin, ei voi olla oikeaa.

Kristus sanoutuu irti sisukristillisyydestä eikä milloinkaan viihdy uskonnollisten fanaatikkojen seurassa.

Meidän herättelymme voi olla hengellistä reuhaamista, enemmän luonnosta kuin armosta kohoilevaa, sisukasta puuhailua, joka pikemminkin kovettaa kuin sulattaa.

Kaikien hengellisyyden liepeillä hiiviskelee orjuuttava kiihkomieliisyys, joka ei ole kaukaistakaan sukua Herramme lempeydelle ja sävyisyydelle.

Jokaisen siihen viittaavan ajatuksen, että me voisimme ansioitua Jumalan edessä tulisi hävitä silloin, kun näemme Kristuksen Jeesuksen meidän edestämme ristiinnaulittuna.

Usko ei tee ihmistä joksikin suureksi, se tekee Kristuksen kaikeksi.”⁹

8

Jees-kristillisuus

Uskonnollisuus on kuin kameleontti. Se ottaa aina huomioon sen ympäristön, missä se vaikuttaa, kätkien todelliset kasvonsa. Se vaihtaa kulisseja “näytöksen” mukaan.

Eräs tällainen kulissi on positiivisuus. Perusteena tälle käytetään Paavalin ajatusta “pitäkää se, mikä hyvä on” (1. Tess. 5:21). Kyseisen jakeen alkuosa jää tavallisesti huomiotta, mutta juuri se on tärkein: “*mutta koetelkaa kaikki...*”.

Tunnumme monia ihmisiä, jotka ovat niin positiivisia, että he eivät ole minkään asian suhteen kriittisiä. He pitävät kaikkea hyvänä tai ainakin ymmärrettävänä. Tällaisen ihmisen kanssa on yleensä hyvin vaikeata saada aikaan keskustelua hengellisistä kysymyksistä.

Tulee tilanteita, jolloin sovitteluratkaisut eri näkemysten välillä ovat mahdottomia, vaikka näennäisesti ollaankin evankeliumin asialla. Näin kävi Paavalillekin suhteessa seurakunnassa vaikuttaviin valheveljiin (Gal. 2:4).

“Apostoli kieltäytyi antamasta periksi näiden petollisten veljien houkutuksille ja uhkavaatimuksille. Jos Paavali olisi antanut heille myöten, hän olisi tinkinyt evankeliumin totuudesta.”¹

Kaiken hyväksyminen muka evankeliumin nimissä on vaikuttanut tuhoisasti kristikuntaan kautta sen historian eikä meidän aikakautemme suinkaan tee tästä poikkeusta.

Kuka tahansa on vaarassa joutua sivuun evankeliumin

suoralta tieltä, siksi Paavali sisällyttää myös itsensä mahdollisesti tulevien eksyttäjien joukkoon sanoessaan: *“Mutta vaikka me tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu”* (Gal. 1:8).

On syytä korostaa, että näin vakavat Raamatun sanat eivät ole vieläkään merkityksettömiä, vaan niiden tarkoituksena on, että jokainen yksilönä pitäytyy evankeliumin perustotuuksiin mitään niihin lisäämättä ja mitään poistamatta.

Jos joku yhteisö pyrkii olemaan hengellinen Uuden testamentin tarkoittamassa mielessä, niin sen tärkeimmän ominaisuuden tulisi olla evankeliumin totuuteen pyrkiminen. Tämä ei koske ainoastaan johtajia, vaan tämän periaatteen tulisi olla vallitsevana ja ensisijaisena tavoitteena kaikilla tasoilla.

On monia kysymyksiä, joissa opetuksen tulisi perustua Raamatun kokonaisilmoitukseen — ei ainoastaan yhteen tai kahteen erilliseen jakeeseen.

Denis Clark ottaa asiaamme vielä tiukemman kannan:

“Raamatun totuuksia käsiteltäessä on kuitenkin otettava huomioon kaksi asiayhteyttä: välitön asiayhteys ja lauseen sanoma osana koko Raamatun sanomaa. Meillä voi olla 99 tekstiä jostakin aiheesta, jotka kaikki näyttävät opettavan samoin. Jos kuitenkin löydämme vielä yhden, joka näyttää sanovan asiasta toisin tai jopa päinvastoin kuin aiemmat, voimme löytää totuuden vasta kaikkien sanankohtien täydentäessä toisiaan. Tämä koskee uudestisyntymistä, vesikastetta ja Pyhän Hengen kastetta, pyhitystä, uskossa varjeltumista, ennaltamääräämistä, tuhat-

vuotista valtakuntaa, parantamista — mitä tahansa!

Tämän lisäksi tarvitaan tarpeeksi nöyryyttä, jotta sydämemme ja korvamme olisivat avoimet näkemään, mitä Pyhä Henki mahdollisesti ilmoittaa jumalallisen perheen muille jäsenille.”²

Paavali ei kuulunut ”jees-miehiin”. Päinvastoin hänen kirjeitään sävyttävät monet ”kielteiset” asiat. Säälimättä hän paljastaa ne, jotka ovat vahingoksi evankeliumin yksinkertaiselle totuudelle.

Paavali ei kaihtanut edes käydä julkisesti nimeltä mainiten veljienkään kimppuun, mikäli nämä poikkesivat suoralta evankeliumin tieltä, kuten Gal. 2. luku kertoo. Tämä olisi hyvä muistaa niittenkin, jotka ovat sitä mieltä, ettei tällaisiin asioihin saa puuttua ja että ”on vain rukoiltava”. Paavalin esimerkki ei totisesti puolla hyssyttelyä, jos evankeliumin totuus on uhattuna.

Voimme vain kuvitella sen tuskan, jota Paavali kantoi sisimmässään niistä, jotka hänen työnsä kautta olivat syntyneet uusiksi luomuksiksi evankeliumin sanan kautta, mutta sitten joutuneet väärin opetusten uhreiksi.

Tätä taustaa vasten alkaa paremmin hahmottamaan niitä syitä, joiden vuoksi Paavalia pyritään ajassamme vähättelemään. Tosiasiaksi jää kuitenkin se, että Paavalille oli yksönsasia evankeliumin puhtaus ja sen järkähtämätön muuttamattomuus.

Kun seurakuntaan tulee uusia oppeja, niin positiivisen ajattelun omaavat ovat oitis sanomassa, että onhan siinä jotain hyvääkin. Kyllä se tietenkin totta on, miltei jokaisessa asiassa on jotain hyvää.

Mutta miten on, jos sinulla on jano, ja joku tarjoaa sinulle kirkasta ja houkuttelevan raikkaan näköistä vettä, mutta

johon on päässyt tilkkanen jätevettä, juotko sitä? Normaalisti kukaan ei tällaista vettä juo, ellei aivan henki ole kysymyksessä.

9

“Hengelliset pomosielut”

Eräs salakavala uskonnollisuuden monimuotoisuus ilmenee “hengellisten pomosielujen” kautta. Ongelmaksi eivät muodostu niinkään ne, jotka ovat kanssasi eri mieltä — he itse jättävät sinut. Vaikeudet tulevat joskus toiselta taholta. Yllättävää kyllä — ongelmaksi saattaa muodostua henkilö, joka tunnustautuu ystäväksesi. Kun joudut keskusteluun hänen kanssaan, niin hän on kaikessa samaa mieltä kanssasi — ainakin aluksi.

Asioiden edetessä osoittautuukin, että hän on — hitaasti mutta varmasti — pikkuhiljaa kiinnittämässä toisen ihmisen itseensä kietoutumalla hänen asioihinsa monin eri tavoin. Tällainen henkilö on tavallisesti mitä hurmaavin ja hän tarjoaa mielellään palvelujaan jopa sielunhoitajana sekä monilla muilla alueilla.

Edellä kuvatunlainen henkilö on lisäksi usein eri sukupuolta kuin hänen “autettavansa”.

Nämä ihmiset liikkuvat “hengellissä” piireissä kuin kala vedessä, he hallitsevat kristillisen termistön, Raamatun ja keet ja “kaanaankielen” vivahteet. He tekevät “vaikutuksen”, siksi heidän tunnistamisensa saattaa olla tosi vaikeaa ainakin alkuinnostuksen vallitessa.

Tällaiselle ihmiselle on tärkeää saada toinen sidotuksi

itseensä — ei Kristukseen. Todellista vapautta hän ei toiselle ole antamassa. Kun hän pääsee tuntemaan toisen ihmisen salassa olevia asioita, hänen mahdollisuutensa sitoa toinen itseensä saa pelottavat mittasuhteet.

Pomosieluille on hyvin tärkeää, että he saavat auktoriteettinsa toisen ihmisen yli. Heitä voi varsin perusteellisesti pitää luonnehäiriöisinä tai oikeammin sanottuna he ovat ek-syneet totuudesta ja sielunvihollinen on saanut turmeltua heidät elämän eri alueilla. Uskovat ovat usein kiltteinä ja sinisilmäisinä heidän helppoja uhrejaan, heidän kauttaan nämä voivat toteuttaa itseään ja taipumuksiaan melko vapaasti.

Pomosielut ovat arkoja kunniastaan. He lukevat rivit ja rivien välit saadakseen aseet itsensä puolustamiseksi. Jatkuessaan tämä johtaa siihen, että ihmisten hänen ympärillään on alettava tarkkailla itseään, ettei vain tule ilmaiseeksi mitään sellaista, jonka tällainen henkilö voisi käsittää kielteisesti itseensä kohdistuvaksi. Tällaisen ketjun heijastusvaikutus saa ystävienkin väleihin viileyttä, koska toiset joutuvat karttamaan pomosielun välittömässä vaikutuspiirissä olevia. Eihän milloinkaan voi tietää, minkälainen viesti heistä välittyy tälle “auktoiriteetille”. Näin pomosielu saa aikaan kyräilevän ilmapiirin ympärillään ja vaikutus saattaa ulottua hyvinkin laajalle alueelle.

On hyvin todennäköistä, että yhteisöissä pomosielut valikoituvat asemaan, jossa he sen perusteella ovat muiden yläpuolella. Seurakunnissa heitä tavataan itseoikeutettuina hengellisinä johtajina ja vanhimmistojen jäseninä. Ei kuitenkaan kaikeksi onneksi voida yleistää tätä asiaa kaikkia seurakuntia koskevaksi. Näyttää kuitenkin siltä, että eritoten pienet yhteisöt ovat alttiimpia pomosielujen vaikutukselle.

Jotkut kuvittelevat lapsellisuudessaan, että tällainen ihminen on muutettavissa, kunhan vain hänelle jaksetaan olla ystävällisiä ja kuunnella häntä.

Keinot välttää kietoutumasta pomosielujen verkkoon ovat vähäiset, silloin kun tällainen kohdalle sattuu. Kaikkein tärkeintä on tällaisen henkilön tunnistaminen mahdollisimman varhaisessa vaiheessa.

Tosiasioiden valossa näyttää siltä, että on vain kaksi mahdollisuutta selvitä heistä vahingoittumattomina. Ne ovat taistelu tai pakeneminen.

Pako lienee helpompi tapa selvitä eroon tällaisesta henkilöstä. Pakoa hankaloittaa kuitenkin se, että tällainen henkilö voi pahimmillaan “liimautua” uhriinsa takiaisen tavoin. Vahvimpia aseita tällaisella takertujalla näyttää olevan se, että hän syyllistää uhrinsa hyvin tehokkaasti. Hän ei yksinkertaisesti voi ymmärtää, että joku ei ole kiinnostunut hänen seurastaan. Jo pelkkä tällainen ajatuskin on hänelle täysin käsittämätön ja jopa synnillinen.

Jo alkuseurakunnan päivinä taisteltiin tällaisten ihmisten kanssa. Paavalikin tunsu “pomosielut” puhuessaan isoista apostoleista (2. Kor. 11:5 ja 12:11).

“Vanha-aatamillinen pyhityskilvoittelu tekee ihmisestä suuren ja mahtavan. Voi sitä puhtia, jolla sellainen ilmestyy vähemmän hengellisten joukkoon. Väärän pyhityskilvoittelun piilaama kristitty on enemmän heikkojen vaivana kuin tukena. Hän luulee ehkä heikkoja hoivaavansa, mutta asia onkin päinvastoin. Peljättävä hän on, heikkojen kauhistus, ihminen, joka antaa väärän kuvan kristillisestä täydellisyydestä. Ja se myös on sanottava, että mitä pyhempi joku on, sitä vähemmän hänellä

on ulkonaisia pyhyden eleitä.

Todella hengellinen on vaatimaton, tilaattomaton ja nöyrä. Ei pyhimyksen mantteli, vaan työmekko on hänellä yllään. *‘Joka teistä on suurin, hän olkoon teidän palvelijanne’* (Matt. 23:11).

Evankeliumi kaihtaa pakkoa ja väkivaltaa. Kaikki lihanmieslinen kristillisuus on vihollisuutta kristilliselle vapaudelle. Se kulkee pihtien ja köysien kanssa ja voi sitä, joka ei sen kasarmikomennuksia tottele. Murheellista, mutta usein Kristukselle kuuluva kuningasvalta sieluihin on ryöstetty hengellisten pomosielujen hallintaan, jotta joku maineikkaimmista olisi ensimmäinen ja olisi se, johon katsotaan ja jota totellaan.”¹

10

Uskonnollisuus ja synti

On enemmän sääntö kuin poikkeus, että uudet liikkeet määrittelevät itseään vähän vanhemmat liikkeet uskonnollisiksi. Vanha määritellään mieluusti pysähtyneisyyden ajan tuotteeksi ja uusi on aivan uutta ja tuoretta tai sitten vaihtoehtoisesti hyvin vanhaa, kauan unohduksissa ollutta ja nyt vain uudelleen löydettyä. Siksi uusi on kannattajiensa mielestä parempaa.

Varsin tuttua on, että toista ihmistä ja ryhmää pyritään halventamaan leimaamalla tämä uskonnollisuuden leimalla. Siksi on terveellistä pysähtyä tarkastelemaan uskonnollisuuden olemusta. Verrattaessa uutta ja vanhaa ja nimitettäessä toista uskonnolliseksi on hyväksi tehdä lähempi tarkastelu siitä, mitä uskonnollisuus todella on. Mikäli etsii totuutta eikä ainoastaan vahvistusta aiemmille käsityksilleen, on syytä

varautua yllätykseen. Molemmat — sekä vanha että uusi — saattavat olla pelkkää uskonnollisuutta vaikka niiden toiminta- ja ilmenemismuodot olisivat toisilleen vastakkaiset.

Kaikissa uskonnoissa ja niin muodoin uskonnollisuudessa on yksi yhteinen nimittäjä. Ihminen on niissä se, joka toimii, hän on siis *subjekti*.

Voidaan siis todeta, että uskonnossa ihminen toimii ”Jumalan hyväksi”, evankeliumi sitä vastoin on sanoma siitä, mitä Jumala on tehnyt ihmisen hyväksi. Evankeliumissa Jumala on *subjekti* ja ihminen on *objekti*, eli kohde.

Jos pelastus on kiinni siitä, millainen minä olen, niin minulla ei ole mitään pelastumisen mahdollisuutta. Tämä on hyvin tärkeä havainto. Jos minun rukoilemiseni, minun Jumalan tahdon tekemiseni ratkaisee, niin minun käy todella huonosti. Enhän koskaan voisi tehdä tarpeeksi, koska Jumala vaatii täydellisyyttä.

Todellinen evankeliumi teki uskonnosta lopun. Jumala tuli Kristuksessa ja teki sen, mihinkä mikään uskonto ei pystynyt eikä pysty. Ihminen ei omilla ponnistuksillaan voi tähän lisätä yhtään mitään. Kristuksen teko oli niin täydellinen.

Ainoastaan evankeliumin todella vapauttama ihminen voi käsittää sen periaatteellisen eron, mikä on uskonnolla ja evankeliumilla sen alkukristillisessä merkityksessä. Paavali on ollut yksi niistä harvoista, jotka asian ovat ymmärtäneet. Siksi hän puhuu paljon kristityn vapaudesta, joka on jotain täysin muuta kuin synnissä eläminen.

“Niiltäkin, joilla on lähimain elävä syntikäsitys, on kadonnut pyhä vavistus Jumalan edessä. Meidän aikamme kristitty-

jen onnettomuutena on se, että evankeliumi on käynyt päivänselväksi ja synti niin vähäpätöiseksi. Jumalan anteeksiantamus on niin itsestäänselvä asia ja uskominen niin helppoa, että pelastuminen järjestyy yhtä yksinkertaisesti kuin nimen merkitseminen johonkin jäsenluetteloon.”¹

Uusien oppien myötä syntikäsitys on hämärtynyt.

“Yhä useampi teko, joka aikaisemmin käsitettiin synniksi, mielletään nyt sairaudeksi tai ihmisen rikkinäisyydestä johtuvaksi oireeksi. Tällöin ei tarvitakaan parannuksen tekoa, vaan parantumista ja eheytymistä. Rikkinäinen ihminen on avuton olosuhteiden uhri, kun taas synnin tekijä on vastuussa tekemisistään.”²

11

Uskonnollisuus — elämyksellisyyttä ja tietoisuuden muutosta

Länsimainen kulttuuri ja hyvinvointi on muuttanut ihmiset suurelta osin pinnallisiksi. Voidaan sanoa, että tämän myötä nykyihmisestä on tullut hedonistinen, mikä tarkoittaa sitä näkemystä, että nautinto, mielihyvä ja onnellisuus ovat kaikkein tavoiteltavimpia asioita ihmisen elämässä. Kyseinen ajattelutapa on tullut myös seurakuntiin. Tämä on johtanut siihen, että kuvitellaan hengellisenkin elämän syntyvän erilaisista tunteista ja kokemuksista. Siksi hakeudutaan tilaisuuksiin, joissa on paljon väkeä ja valovoimaiset puhujat, joiden käsien alle menemällä kuvitel-

laan saatavan joku kokemus ja uskotaan, että siinä syntyy elämää.

Tämä ei kuitenkaan ole raamatullista. Helluntaipäivänä Pietarin puheen jälkeen tuli 3000 sielua uskoon eikä mistään voi päätellä, että he olisivat olleet joittenkin käsi-en alla.

Paavali kysyy galatalaisilta: *“Lain teoistako saitte Hengen, vai uskossa kuulemisesta?”* Ja hän jatkaa ihmetelyään: *“Niinkö älyttömiä te olette? Te alotitte Hengessä, lihassako nyt lopetatte?”* (Gal. 3:2).

Uskonnollinen omatoimisuus vei galatalaiset lihan töihin, jotka olivat täysin vastakkaisia uskossa kuulemiselle.

On suuri harhaluulo, että uskonnollinen elämyksellisyys koskisi vain ns. pakanauskontoja tai niitä, jotka kuuluvat “perinteisiin” kirkkokuntiin. Tällainen elämyksellisyys voi ilmetä minkä tahansa seurakunnan keskellä vaikuttaen niissäkin, jotka joskus ovat maistaneet Jumalan lahjaa uskoen ja luottaen. Ajan myötä usko on vaihtunut uskonnollisuuteen ja sitä mukaa elämyksellisyys on tullut päällimmäiseksi. Evankeliumin sanoma on tullut liian tutuksi eikä se pelkästään riitä tuottamaan sielun vaatimaa kokemuksellisuutta. Hengellinen on vaihtunut huomaamatta sielulliseen ja sielu ei ihan vähään tyydykään.

Tässä tilassa ihminen on valmis kompromisseihin kaikessa, vaikkakin kehityksen alkuvaiheessa tietyin varauksin. Kuitenkin harhaoppien ja moraalittomuuden sietokyky kasvaa kehityksen myötä, kuten ruokahalu syödessä.

“Hurskas uskonnollisuus ei ole kiinnostunut julistamaan eikä

opettamaan sitä, mitä Raamattu sanoo Jumalan tehneen ja tekevän meidän pelastukseksimme, vaan se mieluummin muuntaa tai 'kaunistaa' nämä totuudet. Mitäänsanomaton ja kovaääninen laulu tai muunmuotoinen viihde, jota nimitetään kristilliseksi pääsevät vallalle. Runot, näytelmät, tanssi ja kaikenlaiset kokeilut tulevat etualalle.

Hurskas uskonnollisuus pakenee evankeliumia ja sen suora julistamista.”¹

Elämyksellisyys liittyy hyvin kiinteästi tietoisuuden muutokseen, joka on saatavissa puhtaasti inhimillisin keinoin. Tätä elämyksellisyyttä on harhaanjohtavasti alettu kutsua “Jumalan läsnäolon kokemiseksi”.

Perinteisesti uskonnollinen tietoisuuden muutos on saatu aikaan yksinkertaisin apukeinoin. Näistä tunnetuimpina ovat jo vuosisatoja käytössä olleet kirkolliset symbolit, liturginen musiikki ja laulu, kynttilät, kukat, sakraalivärit, -vaatteet ja -rakennukset jne. Modernimpia keinoja ovat toistoon perustuvat säkeet, värivalot, savut, pitkät ja yksitoikkoiset laulut, uusien soittimien ja rytmien valjastaminen “evankeliumin” asialle sekä erilaiset yhteiskäyttämiset. Kuitenkin nämä oudot ja usein myös meluisat menetelmät ovat vieraannuttaneet monia uskovia entisestä yhteydestä.

Uskonnollisessa tietoisuudenmuutoksessa juuri musiikki on viime aikoina noussut hallitsevaan asemaan. Kriitikot on pyritty vaientamaan väittämällä, että kaikki musiikki on neutraalia ja Jumalan luomaa. Siksi kaikki musiikki tulisi hyväksyä seurakuntaan ja “jumalanpalvelukseen”.

Musiikkia koskevat samat lainalaisuudet kuin muitakin taiteita. Sisältö ja toteutus voivat olla suuressakin ristiriidassa keskenään, aivankuin huippuhyvä maalaus laitettai-

siin ala-arvoisiin ja mauttomiin kehyksiin. Näin itse asialle tehdään vahinkoa.

Eräs salakavala, musiikkiin liittyvä ilmiö on monille tuttu. Joskus kuulemamme musiikki jää alitajuntaamme ikäänkuin “päälle”, emmekä pääse siitä eroon millään tahdon ponnistuksilla. Se muokkaa tajuntaamme, tahdoimme pa sitä tai emme.

Ennen kokemattomaan musiikin tarjontaan “hengellisellä” alueella on muutamia tunnistettavissa olevia, selkeitä syitä. Niitä ovat esimerkiksi uusi sähköinen tekniikka ja äänentoisto, ihmisten suosion tavoittelu ja ehkä merkittävimpänä syynä on raha. Jotkut myöntävätkin jo, että musiikin alueella on menty liian pitkälle, mutta monissa yhteyksissä se merkitsee taloudessa niin merkittävää osuutta, että perääntymistä ei voida enää ajatellakaan.

On kuitenkin olemassa runsaasti kokemusperäistä aineistoa siitä, että maailman tyylien jäljittely kunakin aikakautena kantaa huonoa hedelmää.

Musiikin tekijät pitävät yleensä itseään evankeliumin julistajina, mutta tietämättään he ovat paljolti edistämässä nimenomaan uskonnollisuutta.

On yhteisöjä, joissa kovaäänistä metelöintiä pidetään hengellisempänä kuin hillittyä ja rauhallista käyttäytymistä, jotka näissä yhteyksissä mielletään kuoleman merkiksi. Melu on kuitenkin paremminkin heikkouden kuin voiman osoitusta.

Valveutunut ja aikaansa seuraava tarkkailija ei voi välttyä ajatukselta, että kaikkea mainittua kehitystä johdetaan syvyydestä ja kaikella tällä on tavoitteenaan jokin muu kuin selkeän ja yksinkertaisen evankeliumin sanoman ymmärrettäväksi tekeminen.

“Evangeliumin totuus on apostolin sana, Raamatun sana, eikä mitään muuta. Mikään ei voi muuttaa eikä nykyaikaistaa sitä. Tämä sana on aina se mittapuu, jolla me uskovina arvioimme, kuulemmeko esitettävän kristinuskoa vai uskontoa.”²

12

Liha, sielu ja henki

“Sillä lihan mieli on kuolema, mutta hengen mieli on elämä ja rauha”. Room. 8:6

Olemme tulleet aikakauteen, jolloin hengelliset käsitteet ovat uskovaistenkin repuissa melkoisessa sekamelskassa. Näin on tapahtunut myös lihalle, sielulle ja hengelle. Kun ajatellaan ruokittavan henkeä, niin ruokitaankin sielua ja lihaa. Sensijaan aito evankeliumi ravitsee ihmisen henkeä.

Uskonnollisuus avautuu mielellään erilaisille virikkeille, joita runsain mitoin tarjotaan lihan tyydyttämiseksi. Siksi maailmallisuuden tuloa seurakuntiin on vaikeaa torjua. Aniharvat tiedostavat, että uskonnollisuus on jo laajalti korvaamassa aidon ja oikean, vapauttavan evankeliumin. Uskonnollisuus on lihan pyrkimystä päästä Jumalan yhteyteen. Tätä pyrkimystä toteutetaan pääasiassa ihmislähtöisin menetelmin ja aina inhimillisin ponnisteluin.

Muutamassa vuodessa monet “hengelliset” tilaisuudet ovat muuttuneet show-tyyppisiksi ja tapahtuman “päättähdet” saavat suosionosoituksia jopa niin, että tätä tapahtuu joka ainoan esityksen jälkeen. Tämäkin on pohjimmiltaan lihallisuuden ruokkimista.

Liha ei tyydy yksinkertaiseen evankeliumiin, vaan sille

on jatkuvasti etsittävä uutta ravintoa. Suureksi ongelmaksi ovat muodostuneet hengellisen ja sielullisen sekoitukset. Tätä tapaa hyvin usein. Esim. jossakin tilaisuudessa voi olla hyvä puhe, mutta sen jälkeen käynnistyy musiikki tai riehakas esitys, joka ei mitenkään sovi tilaisuuden “henkeen” saaden sen täydellisesti pilalle. Varsinkin radiossa tätä tapahtuu usein. Voidaan hyvällä syyllä ajatella, että täten sielullinen ja lihallinen ikäänkuin “voittaa” hengellisen ja hyväksi tarkoitettu asia vesittyy toiseksi kuin on ollut tarkoitus.

On suuri väärinkäsitys, jos luullaan riehakkuutta siksi elämäksi, josta Jeesus puhuu. Jeesuksen antama ilo on aivan jotain muuta. Remu kuuluu tämän maailman juhlintatapoihin — ei Jumalan seurakuntaan.

“Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korskeus, se ei ole Isästä vaan maailmasta” (1 Joh. 2:16).

Uskonnollisuus taivuttaa tai pakottaa kokoontumisessa osallistujat yhdenmukaiseen joukkokäyttäytymiseen. Tämä on selvästi havaittavissa niin vanhoissa kuin uusissakin liikkeissä. Poikkeamista ei katsota “hyvällä silmällä” ja erilaisuus tulkitaan epähengellisyydeksi. Kullakin ikäryhmällä on omat joukkokäyttäytymisen muotonsa, mutta erityisesti nuorilla nämä muodot seuraavat lähes orjallisesti ulkopuolisessa maailmassa kulloinkin olevia muotoja. Uskonnollisuus ei suosi itsenäisyyttä eikä hengellistä kasvua aikuisuuteen.

“Hengellisen ihmisen vastakohtaksi asetetaan Uudessa testamentissa osittain luonnollinen (kreik. psykikós, oik. sielullinen) ihminen ja osittain lihallinen (kreik. sarkikós, sanasta sárks, liha) ihminen (1.Kor 2:13-15, 3:1-4).

Sanoja lihallinen ja sielullinen voidaan siis käyttää samassa merkityksessä toistensa asemesta.

Hengelliseksi nimitetään ihmistä siinä määrin kuin häntä hallitsee ja kuljettaa Jumalan Henki. Hänen älyllisiä kykyjensä elvyttää ja kehittää jatkuvasti Hengen vaikutus, minkä johdosta hänen arvostelu- ja vastaanottokykynsä hänen kohdatessaan jotakin yliluonnollista, jumalallista tai saatanallista, johtaa hänet aina oikeaan asennoitumiseen; hän voi tutkia perusteellisesti sitä, mikä kuuluu Jumalan pelastussuunnitelmaan Kristuksessa, sen välikappaleita ja päämääriä, vähitellen sitä mukaa kuin ne hänelle ilmoitetaan.”¹

“Juurruttakoon Jumala mieleemme sen tosiseikan, että missä sielun voimaa on, siellä on myös paha henki.”²

“Olemme joutuneet ‘lihaan’, kun omine yrityksinemme haalamme olla Jumalalle mieliksi, ja siinä tilassa kärsimme vain tappioita.

Kun näemme luonnollisen elämämme täydellisen turmeluksen, hylkäämme sen kokonaan. Tällöin emme pidä itseämme kuolleena vain synnille, vaan myös laille, eli Jumalalle mieliksi elämiselle omin ponnistuksin. Kieltäytyessämme elämään lihassa emme hylkää vain syntiä, vaan lakkaamme myös ajattelemasta, että itsestämme voisimme elää Jumalan mielen mukaisesti. Silloin, mutta vasta silloin, tiedämme, mitä elämä Hengessä merkitsee.”³

“Jos Kristus-yhteys tuottaisi meille vain autuutta, päihtyisi lihallinen luontomme hengellisesti. Päihtyneinä puhuisimme suuria sanoja ja menettelisimme järjettömästi. Päihtymystä seuraa uni. Ja hengellinen uni on kuoleman enne.

Kristityn vaelluksessa Bunyan kertoo, että kun kristitty saa-

pui 'Autuuden vuorille' ja katseli loistavia varusteitaan, hän painutui levolle ja nukahti. Ellei hän olisi herännyt, ei hän olisi ikinä päässyt perille Siionin kaupunkiin.

Murheellisen vähästä kristitty ylpeilee. Ei ole toista vaikeampaa läksyä kuin se, ettei meistä koskaan tässä ajassa tule muuta kuin köyhiä syntisiä.”⁴

Uskonnollisuus jäljittelee aitoa kristillisyyttä varsin taitavasti. On kuitenkin yksi asia, jota se ei pysty jäljittelemään. *Se on pyhä elämä. Tämä pyhä elämä on sitä elämää, jota Kristus elää ihmisessä, joka itsessään on viallinen ja monin tavoin puutteenalainen. Aarre on saviastiassa, mutta juuri siinä aarteen kirkkaus tulee esille.*

Tämä pyhä elämä ei synny käskyistä, kielloista eikä ihmisestä itsestään. Inhimillisin ponnistuksin ja keinoin aikaansaatu “pyhä elämä” on kuin saippuakupla, joka rikkoontuu pienestäkin kosketuksesta.

“Liian monet meistä näyttävät kristittyä. Monien meidän aikamme kristittyjen elämä on suurelta osalta teeskentelyä. He elävät 'hengellisesti', puhuvat 'hengellisesti' ja omaksuvat 'hengellisiä' asenteita, mutta tekevät kaiken itse. Tällaisen elämän vaatiman ponnistelun pitäisi osoittaa heille, että jotain on virossa.

Meidän oikea hengellinen elämämme on Kristuksen elämää, jota meissä oleva Pyhä Henki välittää, ja sen elämän laki on luonnollisuus. Heti kun olemme tämän ymmärtäneet, lakkaamme ponnistelemasta ja lopetamme teeskentelyn. Mikään ei vahingoita kristityn elämää niin paljon kuin näyttelyminen. Toisaalta mikään ei ole niin siunattua kuin se, että ulkonaiset ponnistukset lakkaavat ja asenteistamme tulee luonnollisia. Silloin

sanamme, rukouksemme ja koko elämämme on sisimmässämme olevan elämän välitöntä ja pakotonta ilmausta.”⁵

13

Epäjumalanpalvonta ja ahdistus

Kuvatulla elämyksellisyydellä on myös kielteinen ja hyvin vakava puolensa. Kun kokemukseen pyritään inhimillisin keinoin, niin ihminen ajautuu välttämättömyyden pakosta itsekeskeisyyteen. Hän joutuu kaiken aikaa tarkkailemaan itseään ja sitä, miten kestävä ja onnistunut hän on jumalanpalveluksessaan ja kokemuksessaan. Keskipisteeksi tulee oma suoritus ja sen menestyksellisyys.

Ihmisen ajautuessa jumalanpalveluksessaan itsekeskeisyyteen, voidaan hyvällä syyllä puhua jo epäjumalanpalveluksesta, jossa epäjumalana on ihminen itse. Tämä siitä huolimatta, että ulkopuolinen tarkkailija näkee vain ihmisen, jonka päällimmäinen tavoite on “Jumalan kohtaaminen”.

Mikäli terve opetus puuttuu, tällainen tilanne voi jatkua vuosikausia, vaikka sisäisen ahdistumisen myötä hälytyskellojen tulisi soida jo kuultavasti.

“Ahdistus ilmenee pelokkuutena, epäluuloisuutena, epävarmuutena, vihamielisyytenä, työpaineina sekä sielullisina ja ruumiillisina sairauksina. Ihmisessä oleva ahdistuksen perusvire aiheuttaa kaikkea pahaa. Se orjuuttaa ihmisen epävarmuuteen ja epäluottamukseen. Tämä koskee suhdetta lähimmäiseen ja Jumalaan ja ulkopuolella olevaan maailmaan.

Ahdistus ja uskonnollisuus kuuluvat läheisesti yhteen. Kun

epäjumalanpalvelonta on ottanut Jumalan paikan, ahdistus on tullut hallitsevaksi.”¹

Ahdistus aiheuttaa voimien vähenemistä ja pahimmissa tapauksessa myös itsetuhoajatuksia.

Epämääräinen, tunnistamaton ahdistus lienee tuttu lähes jokaiselle uskovaksi tunnustautuvalle. Ahdistus aiheutuu nimenomaan siitä, että on oltu väärän opetuksen alla ja näin on ajautettu kuvittelemaan, että ihmisellä itsellään olisi keinot Jumalan hyväksynnän saamiseksi. Tällöin ei ole mahdollisuutta saada koskaan varmuutta siitä, onko “Jumalan miellyttäminen” tuottanut toivottua tulosta.

Kysymys on kuitenkin siitä, että evankeliumi ei ole saanut vapauttaa ihmistä luottamaan täysimääräisesti Kristukseen.

14

Lain antama “vapaus” (näennäisvapautuminen)

“On olemassa kaksi suurta hengellisen vapautumisen päämuotoa. Toista voitaisiin kutsua lain antamaksi vapautukseksi. Sen perusajatus on, että ihminen haluaa kaiken olevan hänessä itsessään. Jumalan tuomioistuimen edessä hän tahtoo kestää omassa varassaan. Kääntymisen hän haluaa suorittaa omin voimin. Jumalan hän haluaa tunnustaa omin edellytyksin. Hän haluaa omistaa Jumalan itsessään. Kun on kysymys Jumalaan uskomisesta ja hänen tuntemisestaan ja kokemisestaan, ihminen haluaa pitää hänet vain omassa sisimmässään. Tämä on jokaisessa ihmisessä syvin kieroutuma, itsekeskeisyyttä, lihallisuut-

ta ja luonnollista lainomaisuutta.

Niin kauan kuin 'maa pysyy', tulee olemaan pakanuutta, lihallista filosofiaa ja idealismia, valheellisesti koristeltua 'kristinuskoa', joka on pelkkää lihallisuutta. Tämän tunnusmerkkinä on ihmisen halu löytää itsestään jotakin tai oikeammin sanoen kaikki.

Tätä valheellista vapautusta sanomme lain tuomaksi vapautukseksi. Tällä emme kuitenkaan tahdo sanoa, että Jumala lailla vaikuttaisi vapautuksen. Kaukana siitä!

Kutsumme sitä lain vaikuttamaksi näennäisvapautumiseksi ainoastaan siitä syystä, että meidän turmeltunut luontomme rakastaa väärennettyä lakia ja väärennettyjä tekoja, tahtoo itse tehdä jotakin ja olla jotakin..."¹

Löytyy monia evankeliumin vaatteisiin puettuja tapoja, joilla ihminen vaivaa itseään tullakseen Jumalan hyväksymäksi. Surullista, mutta totta on se, että tämä on varsin tavallista jopa niiden kohdalla, jotka ovat ns. tulleet uskoon. Ihmeellistä on se, että tämän kuvitellaan olevan kristillistä elämää.

"Olisi hyvin kummallista, jos kristitty aina voisi sanoa itsestään: 'Sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä myös teen'. Mutta tohtiiko kristitty sanoa näin totuudessa pysyen? Missä on sellainen kristitty? Astukoon hän esiin ja heittäköön syrjään teoriansa kristittynä elämisestä ja kertokoon meille, milloin ja miten hän teki sitä hyvää, mitä hän tahtoi!

Aidolla ja vilpittömällä kristityllä on Paavalin tavoin omasatunnossaan todistus siitä, että hän etsii täydellisyyttä (Fil. 3:12-13). Mutta hänellä on myös se omantuntonsa todistus, ettei hän vielä ole tullut täydelliseksi eikä saavuttanut sitä. Sillä tavoin

hänen tulee nöyryä ja olla turvautumatta uskon tekoihinsa, ettei niistä tule hänelle väärää ja pettävää rauhan ja varmuuden perustaa että hän uskoisi niiden ansiosta pelastuvansa.

Jeesuksen yhteyden ja hänen vanhurskautensa verhon ulkopuolella ei ole uskon tekoja, vaan pelkkää lihallisuutta, itsekkyyttä ja syntiä.”²

“Lainalainen ihminen... ...löytää porrastetun tien siunauksen pilviin ja kiipeäminen alkaa. Siitä ei puutu sielullisuuden kohinaa, itsensä vaivaamista. Onpa kuin hän yrittäisi leipoa sielunsa siunauksiin. Kaikki näyttää olevan sen takana, miten hän pyrkimyksessään onnistuu. Ja kannattaahan pyrkiä, vaivata itseään, ottaa galatalaisia kuuliaisuuden askeleita ja panna sielunsa vaikka kerälle, että yhteyden saaminen Isään Hengen kautta onnistuisi. Mutta miten evankeliumia halventavaa voikaan kaikki tuollainen olla. Me leimaamme epäuskollamme Isän kitauden ja haluttomuuden leimalla. Me hylkäämme hänen valmistamansa pelastustien ja rakennamme sen tilalle omatekoisen.”³

Todellisuudessa tässä näennäisvapaudessa elävä on “Baabelin” vankeudessa. Kaikesta näennäisestä kristillisyyteen suuntautumisesta huolimatta hänen *sydämensä* kuuluu tälle maailmalle. Maailmallisuus ilmaisee hänessä monin eri tavoin olemassaoloaan. Usein sen näkee jo päältäpäin. Hänen elämässään on tietty ristiriita kaiken aikaa. Se ilmenee siten, että hän on pohjimmiltaan sidoksissa tämän maailman anteihin, sen kulttuuriin, muotiin, musiikkiin ja harrastuksiin. Jos hän näistä luopuu “kristillisyytensä” vuoksi, ei hän tee sitä *sydämestään*, vaan *ulkoisista* vaikutteista. Kun tällaisia ihmisiä on muutamia seurakunnassa, ei ole mikään ihme, että he tuovat maailmallisen menon yhteisöön.

“Lainopettajien ja apostolien välinen vastakohtaisuus oli täydellinen. Tekojen uskonnon ja evankeliumin välinen vastakohtaisuus on täydellinen. Eroavuus ei pienene sillä, että tekojen uskontoa julistetaan Raamattu kädessä, ja Jeesuksen nimessä väitetään sen olevan syvempää sanomaa.”⁴

15

Hengellinen nälänhätä

“Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, jolloin minä lähetän nälän maahan; en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän. Silloin he hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta itään; he samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä” (Aam. 8:11,12).

Kaikesta “hengellisen” tarjonnan runsaudesta huolimatta juuri nyt voidaan hyvällä syyllä sanoa, että elämme hengellisen nälänhädän aikaa. Ihmiset ovat monessa ahdingossa ajallisessa mielessä, mutta he ovat sitä myös hengellisissä.

Monet ovat ajatelleet, että tämä Aamoksen ennustus toteutuu siten, että Raamatusta tulee kielletty kirja ja että ne otetaan pois. Toki näin on käynytkin historian pyörteissä eripuolilla maailmaa.

Länsimaita näyttää sitävastoin koskevan aivan toisenlainen hengellinen nälänhätä. Uusien raamatunkäännösten myötä Raamatun sana vääristyy ja ihmiset eivät enää voi ymmärtää sitä oikein. Toinen uhka tervettä evankeliumia vastaan kohdistuu toinen toistaan nopeammin leviävien uusien harhaoppien ja -opetusten kautta.

Ollessaan hengellisen etsijän paikalla, ihmisellä ei ole paljoakaan tietoa aidosta evankeliumista, vaan hän on valmis vastaanottamaan lähes kaiken, missä vain Raamatusta jotain mukaan otetaan tai Jeesuksen nimi mainitaan. Tällainen ihminen ei useinkaan ole selvillä edes uskonelämän perusasioista ja niinpä hän menee hyvin helposti ansaan markkinoilla olevan kirjallisuuden ja äänitteiden viidakossa.

Hengelliset tilaisuudetkaan eivät johda mitenkään säännönmukaisesti oikeille lähteille, koska opetusta on laidasta laitaa ja usein ne ovat jopa keskenään vastakkaisia. Yhteisöjen jäsenet luottavat pappeihin ja muihin kellokkaisiinsa siinä määrin, etteivät reagoi selvästi virheellisiinkään opetuksiin. Tai jos reagoivatkin, niin eivät ”kehtaa” ottaa asiaa esille, etteivät vaan loukkaisi jotakuta. Ihmiset on vuosikymmenien aikana opetettu niin kilteiksi, että melkein mikä tahansa kelpaa, kunhan asia vain tulee luotettavalta taholta.

16

Kääntyminen vai parannus?

Kaksi käsitettä kaipaavat selvennystä; ne ovat kääntyminen ja parannus. Kohtalokkaalla tavalla ne sekoitetaan usein toisiinsa. Uskovatkaan eivät niitä tunne eivätkä ymmärrä niiden merkitystä, kuinka sitten tavallinen maailman ihminen. Jos ihminen on aidosti herkistynyt hengelliseen etsintään, niin tottakai hän alkaa muuttamaan käytöstään ja muita asioita, jotka ovat lähinnä ulkonaisia ja muidenkin nähtävissä. Hän saattaa aktivoitua hengellisten tilaisuuksien

kävijäksi ja muuta senkaltaista.

Parannusvaatimus tai -kehoitus herättää luonnollisessa ihmisessä ajatuksen, että hänen olisi muutettava itseään sellaiseksi, että saisi Jumalan ja uskovaisten hyväksynnän. Näin ymmärretty parannus-sana on johtanut aivan päinvastaisiin ajatuksiin kuin mitä sana kääntyminen tarkoittaa.

Parannus -sana antaa sellaisen kuvan, että ihminen on menossa "periaatteessa" oikeaan suuntaan, mutta on ikäänkuin joutunut sivuraiteelle. Tällaista tulkintaa puoltavat myös jotkut psykologiset opit, joita yhä enemmän virtaa myös seurakuntiin. Tämä oli perustavaa laatua oleva ajatus myös Jeesuksen ajan farisealaisessa ajattelussa.

“Jeesuksen näkökulmasta ihminen ja ihmiskunta eivät ole vain sivuraiteella, vaan menossa täysin väärään suuntaan. Sana synti ei Uudessa testamentissa tarkoita vain harha-askelta, vaan täydellistä poiskääntymistä. Tämä näkemys läpäisee koko Uuden testamentin.

Jumalan valtakunta ei ole päämäärä, johon ihminen on pyrkimässä, vaikka hän onkin eksynyt, vaan se on täysi vastakohta sille, missä ihminen on.”¹

On paljon kiistelty siitä, voiko ihminen ylipäättään vaikuttaa omaan pelastukseensa ja pyhitykseensä ja jos voi, niin kuinka paljon. Toiset ovat sitä mieltä, että tämä asia on ihmisen vallassa ja toiset sanovat, että ihminen ei voi tehdä yhtään mitään pelastuksensa hyväksi. Luultavimmin kumpikaan ääripää ei ole oikea. Mutta mikä on sitten ihmisen osuus pelastuksessa?

Fredrik Wislöffin mielestä ihmisen valta näissä kysymyksessä on pelottavan suuri, ihminen voi nimittäin estää

Jumalan työn itsessään:

“Ainoa, mitä sielu voi, on vetäytyä pois. Mutta tämän se voikin tehdä milloin tahansa.”²

Tämä estäminen tapahtuu yleensä kolmella tavalla. Ensimmäinen on koko kysymyksen selvä torjunta. Toinen on asian siirtäminen tuonnemmaksi. Kolmas hyvin tuhoisa muoto on se, että ihminen vastaa Jumalan kutsuun omalla toimeliaisuudellaan ja omilla ehdoillaan. Tällöin hänen uskonnollisuutensa saa johdettua hänet uskonnon harjoittajaksi ja evankeliumi ei pääse muuttamaan hänen sydäntään. Hän jää pohjimmiltaan entiselleen huolimatta monista hänen “kristillisistä” toiminnoistaan ja niistä asioista, joita hän kutsuu “uudeksi elämäksi”.

Kääntymisestä puhuttaessa hengellisessä julistuksessa tehdään kaksi toisistaan poikkeavaa virhettä:

“Muutamat saarnaajat puhuvat kääntymisestä teroittamatta kyllin selvästi, että siinä tapahtuu ratkaisu. Korostetaan Jumalan työtä siinä määrin, että ihmisen oma ratkaisu jää syrjään. Mutta siitä seuraa, että edesvastuun suuruutta ei selitetä syntiselle, joka kuulee Jumalan kutsun. On varsin luonnollista, että sellainen julistus harvoin kannustaa kuulijaa tekemään ratkaisunsa heti.

Toiset sitä vastoin erikoisen jyrkästi ja voimakkaasti puhuvat ihmisen omasta ratkaisusta. Mutta he tekevät sen sillä tavalla, että kääntymisen jumalallinen puoli himmenee. Ihmisen ratkaisusta puhutaan tavalla, joka osoittaa, että vaillinaisesti käsitetään, mitä synti vaikuttaa syntisen tahtoon, ja että ihminen on täysin voimaton.”³

“Ihmisen todelliseen kääntymiseen kuuluu aina kaksi asiaa: särkyminen lain vaikutuksesta ja turvautuminen Jeesukseen. Aito usko tulee sydämeen samalla hetkellä, kun totuuden valossa menetään uskoni itseeni ja kaikkeen omaani ja huudan avukseni Jeesusta”.⁴

17

Jeesuksen vastaanottaminen

Herätyskristillisyydessä usein käytetty käsite on Jeesuksen vastaanottaminen. Se on tullut niin tutuksi ja tavanomaiseksi, että siitä on tullut tietty kaava, jota tulee noudattaa tullakseen Jumalan valtakunnan kansalaiseksi. Ovatpa seurakunnat päätyneet “evankelioimaan” ihmisiä erilaisilla konsteilla, joilla ihmiset — varsinkin nuoret — saadaan käyttäytymään ikäänkuin he olisivat “vastaanottaneet Jeesuksen”. Alkaa jo olla tuttua, että järjestetään “evankelioimistarkoituksessa” mikä tahansa ei-hengellinen “juttu”, esim. sirkus klovneineen, jossa sitten muutaman puheenvuoron ja musiikkiesityksen jälkeen saadaan suuri joukko “eteen” ja näin he “ottavat Jeesuksen elämäänsä”. Jos näistä tilaisuuksista haluaisi löytää jotain hyvää, niin siksi voisi ehkä laskea sen, että ne toteutetaan ilman suurimpia ulkoisia paheita, alkoholia ja huumeita. Yritys on ollut hyvä, mutta uskaltaako kukaan katsoa, mitä näitten “uskoontulleitten” elämässä todella on tapahtunut? Vai saivatko elinikäisen rokotteen todelliselle evankeliumille?

Houkuttelusta kaidalle tielle saa joskus sellaisia miel-

Tammikuussa 2002 toteutettiin Rovaniemellä “evankeliumia” ja positiivista elämänsenetta välittävä “missio”, jonka järjestäjiksi mainittiin Lähetysnuoret ja uskovat eri seurakunnista. Sanavalmiilta Paavaliltakin saattaisivat loppua sanat, jos eläisi ajassamme!

leyhtymiä, että kaikki hyvä saadaan “ratkaisun” myötä ikäänkuin kylkiäisenä. Jeesuksesta pyritään tekemään yleisen hyvän takuumies. Pyhätkin asiat “kaupallistetaan”, että “kuluttaja” saisi elämänsä maksimaalisen hyödyn Jeesuksesta. Tällaiset menetelmät ovat uhkapeliä sieluilla.

“Ongelma on siinä, että koko ajatus ‘Kristuksen vastaanottamisesta’ on väärä. Se antaa kuvan, että Jeesus etsii meidän hyväksyntäämme emmekä me Hänen. Siinä Hän seisoo hattu kädessä odottamassa meidän päätöstämme Hänestä sen sijaan, että me polvistuisimme murhe sydämessämme odottamassa Hänen lausuntoaan meistä. Vaikka epäilemättä satunnainen synnintuntoon tullut ihminen on voinut saada siitä sen opastuksen, jota hän tarvitsee päästäkseen yhteyteen Kristuksen kanssa, pelkään että liian monet käyttävät sitä oikotienä luvattuun maahan.

Saattaa olla, että me jopa voimme ‘vastaanottaa Kristuksen’ mielijohteesta, tunteen pohjalta, ilman tuskaa je menettämättä mitään itsestämme tai totutusta, mukavasta elämäntavastamme. Olisiko siitä ollut hyötyä, jos Israelin kansa olisi ‘ottanut vas-

taan' pääsiäisveren sivelyn, mutta olisi jatkanut kahleissa elämistä, tai tuhlaajapoika olisi 'ottanut vastaan' isänsä anteeksiannon ja jatkanut elämistä kaukaisen maan sikalassa?

Kristuksen vastaanottaminen tarkoittaa, että ihminen ymmärtää sanat 'sellainen kuin hän on, sellaisia mekin olemme tässä maailmassa' (1.Joh. 4:17). Me pidämme Hänen ystäviään omina ystävinämme, Hänen vihollisiaan omina vihollisinamme, Hänen teitään ominamme, Hänen hylkäämistään hylkäämisnämme, Hänen ristiään ristinämme, Hänen elämänsä elämänamme ja Hänen tulevaisuuttaan tulevaisuutenamme.

Jos tämä on se mitä tarkoitamme, kun neuvomme etsijää ottamaan vastaan Kristuksen, meidän on parasta selittää asia hänelle. Ellemme niin tee, hän saattaa joutua syviin hengellisiin vaikeuksiin.”¹

Itse asiassa näyttää siltä, että vihollinen on ryhtynyt “evankelioimaan”. Se on alkanut yhä enenevässä määrin ottamaan haltuunsa tilanteita, joissa julistetaan evankeliumia, mutta maailmalliset keinot karkoittavat todelliset Jumalan lapset sellaiseen osallistumasta. Uskomattomat maailmanihmisetkin ovat kauhuissaan, koska monella heistä on ollut kaikesta huolimatta jonkinlainen pyhydentunto ja tietämys siitä, minkälainen Jumalan seurakunnan tulee olla. Ei hän voi mitenkään käsittää, että seurakunta tarjoaa vain sitä samaa, mitä maailma antaa ja siksi hän sitä kauhistuu.

Ehkäpä vihollinen onkin matemaatikko. Ehkäpä sen ajatus onkin, että saahan siellä joku uskoonkin tulla, kunhan vain saadaan häväistyksi Jumalan valtakunnan työ. Kylläpä hän sitten aikanaan räätälöi kullekin sopivan petoksen, jolla hän sitten aikanaan ne muutamat “uskoontulleet” käsittelyynsä ottaa.

Uskonto vai evankeliumi

“Uskonto on käytöksen muuttamista; se poistaa henkilön elämäntyylistä monia asioita, joita tämä on tehnyt ja lisää siihen paljon sellaista, mitä siinä ei ole koskaan ollut. Se lisää myös uudenlaista käyttäytymistä: kirkossa tai uskonnollisissa kokouksissa käymistä, kurinalaista raamatunlukua ja rukousta, tarvitsevien auttamista. Ystävät vaihtuvat niiksi, joilla on sama uskonnollinen elämäntyyli ja jotka ovat mukana kaikissa niissä sosiaalisissa toiminnoissa, jotka ovat hyväksyttäviä juuri tuon tietyn uskonnollisuuden piirissä. Henkilöä saatetaan pitää kotosydämisemmin Jumalalle omistautuneena, jos hänestä tulee diakoni, kuorolainen, nuoriso-ohjaaja, pappi tai jopa lähetysaarnaaja!”¹

Malcolm Smith kertoo kokemuksestaan puhujana leirillä, jossa oli paljon nuoria. Nämä olivat evankelisiin seurakuntiin kuuluvien kristittyjen kodeista, joissa oltiin huolestuneita nuorten hengellisestä tilasta. Näin Smith kertoo:

“Ensimmäiset kokoukset olivat vaikeita. Noin 150 nuorta istui tai pikemminkin retkotti penkeillään. Monet tuijottivat eteensä mitään näkemättä; toiset puhaltelivat suuria vaaleanpunaisia purukumikuplia tai haukottelivat lakkaamatta.”²

Alkutilanteen vaikeudesta huolimatta Smith onnistuu saamaan keskustelun johdetuksi siihen, mitä he ymmärtävät kristillisellä elämällä. Lähes kaikki puheenvuorot käsittelivät sitä, mitä “kristitty” ei saa tehdä.

Sitten Smith käänsi keskustelun siihen, mitä kristityt tekivät ja kuinka he käyttivät aikaansa:

“Hetken oli hiljaista ja sitten joukon keskivaiheilta kuului huuto: ‘Eivät he tee paljoakaan!’ Tätä tervehdittiin naurulla, ja joku toinen huusi: ‘He käyvät maanantaisin keilaamassa vanhempien vahtiessa heitä!’ Seurauksena oli vihellystä ja naurua.

Oli pitkään hiljaista ja vastauksia alkoi kuulua verkkaiseen tahtiin. Kirkossa piti olla koko sunnuntai ja myös keskiviikkoiltaisinkin. Toiset ehdottivat, että joka aamu piti lukea Raamatua ja rukoilla puoli tuntia.

Ilmeiseksi kävi, että todella hartaita kristittyjä olivat ne, jotka lauantaisin todistivat ihmisille ostoskeskuksissa, jotka jättivät traktaatteja tarjoilijoille ravintoloihin ja jotka kulkivat ovelta ovelle kutsuen ihmisiä kirkkoon.

‘Mikä saa kristityt tekemään kaiken tämän?’ kysyin. Jälleen oli hiljaista.

Eturivillä istuva vakavana pysynyt tyttö sanoi: ‘Täytyy yrittää kovasti, rukoilla paljon, antaa elämänsä Jeesuksen käyttöön kaiken aikaa ja kuunnella kristillisiä radio-ohjelmia.’

‘Elääkö kukaan tällä tavoin?’ kysyin.

He katsoivat toisiinsa ja liikehtivät levottomina. ‘Useimmat lipsuvat melkoisesti’, sanoi vakavan tytön vieressä istunut poika.

Kysyin: ‘Mitä silloin tehdään?’ Yksi vastasi: ‘Jatketaan matkaa, antaudutaan uudelleen Jumalalle ja yritetään taas.’

Odotin hetken melkein ystävällisen hiljaisuuden vallitessa ja kysyin sitten: ‘Onko kristityn elämä teistä kaikkein fantastisinta elämää maan päällä?’ He eivät odottaneet sellaista kysymystä ja remahtivat nauramaan. Viimein yksi heistä huudahti: ‘Tuohan on ihan älytöntä!’

Olin hämmästynyt, etteivät nämä teini-ikäiset, jotka olivat

olleet usein kokouksissa ja kuulleet monien puhujien julistusta oman pastorinsa viikottaisten puheiden lisäksi, ymmärtäneet olenkaan evankeliumia.”³

Tämä traaginen kuvaus sopinee monin paikoin myös Suomen tilanteeseen. Todellinen evankeliumi on kadoksissa. Uskonto on astunut tilalle kieltoineen ja käskyineen.

Syynä lienee se, että laajalti puuttuu toisiinsa kiinteästi liittyvien lain ja evankeliumin saarna. Laki ei voikaan enää tehdä tehtävänsä ja saada ihmistä syntisen paikalle, jolloin armostakin tulee käsittämätöntä “munkkilatinaa”. Nämä nuoret olivat kuulleet lain, koska he tiesivät, mitä kristitty ei tee. Toinen ääripää on se, että saarnataan pelkkää armoa, jolloin kaikkea voi tehdä kristityn vapauden varjolla.

Näin uusi elämä ei ole korvannut vanhaa elämää vaan uusi elämäntapa on korvannut vanhan elämäntavan. Ihmisen *haluamisen keskus* — oma sydän — on edelleen se sama. Näin “uudeksiluominen” onkin jotain muuta, mistä sillä alkukristillisyydessä ymmärretään.

“Mitä uskonnollisempi ihmisestä tulee, sitä kauemmaksi Jumalasta hän kasvaa. Lisääntyvän omistautumisen myötä tulee lisääntyvä tyhjyyden tunne. Kaikkien sääntöjen pitäminen ei tyydytä sisäistä nälkää; ja niin omistautumista seuraa uusi omistautuminen, johon liittyy aina toive siitä, että tämä on se viimeinen uhri, joka miellyttää Jumalaa ja tuo sydämelle tyydytyksen.

Uskonto muuttaa käyttäytymistä, mutta ei sydäntä ‘haluamisen lähdeä’. Seuraamalla kaikkia sääntöjä uskova välttää sitä mikä on kiellettyä, mutta hänen sydämensä haluaa sitä edelleen. Itseasiassa sydän haluaa sitä *enemmän* nyt, kuin silloin,

kun se ei vielä ollut kiellettyä. Vilpitön henkilö alkaa inhota kyvyttömyyttään totella ja alkaa tehdä lupauksia Jumalalle.

Uskovan ainoa todellinen vihollinen on orjan mielenlaatu, joka jatkuvasti ponnistelee saavuttaakseen Jumalan suosion.

Jos henkilö etsii Jumalan hyväksymistä jonkin sellaisen perusteella, minkä mukaan hän on elämänsä järjestänyt, hän ilmaisee, että Kristuksen kuolema oli tarpeeton.”⁴

19

Farisealaisuus ajassamme

“Farisealaisuutta ei tarvitse lähteä etäältä etsimään. Nopeimmin sitä löytää itsestään. Kaikki hurskaus, kaikki uskovaisuus ja jumalisuuden harjoitus, jota ei ole vastaamassa todellisuus sydämessä, elämässä ja käytännössä, on farisealaisuutta. Hämmästyisimme ehkä kuitenkin, jos Jeesus sanoisi meille: voi sinua ulkokullattu!”¹

Tuskin mikään ilmaisu toisesta uskovasta on niin täynnä syvää halveksuntaa ja negatiivista latausta kuin se, että hänen sanotaan olevan fariseus. Tämähän on varsin yleinen käsitys nykyajassa ja sen tueksi on otettu Jeesuksen kovat sanat fariseuksille.

Olisi kuitenkin hyväksi hieman perehtyä tarkemmin farisealaisuuteen, ennenkuin teemme kovin jyrkkiä johtopäätöksiä. Saattaa olla jonkinmoinen yllätys, että se, mikä nykyisin luokitellaan farisealaisuudeksi saattaakin olla kristillisyyttä alkukristillisessä merkityksessä ja päinvastoin se, mitä juhlitaan kristillisenä onkin itse asiassa farisealaisuutta.

“Ei voitane kyllin voimakkaasti tähdentää sitä, etteivät fariseukset myöskään käytännössä — luokkana ja ryhmänä tarkasteltaessa, siis siinä määrin kuin he olivat todellisia fariseuksia — suinkaan olleet mitään tietoisia ulkokullailijoita. Varustettuna niin valppaalla huomiokyvyllä, joka heillä oli ihmisen heikkouksiin ja taipumuksiin, olivat he tässä suhteessa hyvin tarkkaavaisia itseensäkin nähden.

Lienee vaikea löytää toista uskonnollista ryhmää, joka oli niin vapaa ulkokultaisuudesta — siinä mielessä, jossa tätä sanoo nykyään yleisesti käytetään ja ymmärretään — kuin juuri fariseukset. Kuten jo on tähdennetty, tekivät fariseukset mitä täysintä totta eettillisestä ja uskonnollisesta pyrkimyksestään. Juuri tämä vakavuus ja tämä ponnekkuus alusta saakka sai farisealaisen veljeskunnan aikaan.

Ja kuitenkin täytyi sen persoonallisen asenteen, joka on fariseukselle tunnusomaista, alkukristillisen tarkkailun edessä näyttää teeskentelyltä. Voisi lausua sen näin: farisealaisen etiikan täytyi välttämättä johtaa tosiasialliseen, joskin myös välttämättä tiedottomaan teeskentelyyn (hypokrisis). Sillä mitä tekee sellainen mies, joka kuuluen toiseen elämänyhteyteen koettaa käyttäytyä siten, kuin kuuluisi toiseen elämänyhteyteen? Hän koettaa olla jotain sellaista, jota hän ei ole ja joksi hän ei koskaan voi tulla, niin kauan kuin hän jää samaksi, mitä on.

Meillä on täysi syy olettaa, että he kristilliseltä kannalta, ainakin Jeesuksen näkökannalta katsoen, ovat pahoja ihmisiä. (Tämä ei merkitse sitä, että heitä olisi pidettävä pahoina nykyisen kristityn näkökulmasta katsoen. Jos tätä vastaan huomaetaan, että farisealaisia Uudessa testamentissa kuitenkin kuvataan pahoiksi, on ymmärrettävä, että juuri Jeesuksen näkemys on paljastanut heidän kuvansa. Nykyaikainen arvostelija ei olisi piirtänyt samaa kuvaa kuin evankeliumit.)

Miten he sitten ovat tulleet pahoiksi? Vastaukseksi tulee:

aivan yksinkertaisesti sen kautta, että he ovat ottaneet tehtäväkseen tulla hyviksi. Tahtoessaan olla oikeamielisiä ja hurskaita ja koettamalla sitä olla he ovat tulleet pahoiksi, tahtoessaan olla Jumalan lapsia on heistä tullut perkeleen lapsia, koettaessaan suorittaa Jumalan tekoja he tulevat täyttämään perkeleen tekoja. Pyrkiessään niin innokkaasti noudattamaan Jumalan käskyjä he ovat kykenemättömiä kuulemaan Jumalan ääntä. Kun he kohtaavat Jumalan sanansaattajan, eivät he tunne häntä sellaiseksi eivätkä tahdo tietää hänestä, vaan jopa katsovat, että hän on pahan hengen riivaama.

Tässä tulee näkyviin farisealaisuuden ja kristillisyyden ratkaiseva ero. Farisealaisuus sanoo: ihmisen *pitää tahtoa* hyvää ja hän *voi tahtoa* hyvää. Siitä, joka tahtoo hyvää ja koettaa sitä tehdä, tulee hyvä ja oikeamielinen ihminen.

Kristillinen etiikka sitä vastoin perustuu näkemykseen ihmisen todellisesta olemuksesta ja sanoo: *luonnostaan* ihminen *ei voi tahtoa eikä tehdä hyvää*. Jos hän kohdistaa tahtonsa ja pyrkimyksensä hyvään, hän tosiasiallisesti joutuu pyrkimään kohti pahaa. Joka koettaa tehdä hyvää, joutuu tekemään pahaa. Sillä huono puu *ei voi* tuottaa hyvää hedelmää. Ja paha ihminen on ja jää huonoksi puuksi, vaikkapa hän itse tahtookin tuottaa hyvää hedelmää ja luulee pystyvänsä siihen.

Farisealaisuus, joka hyväksyy noudatettavaksi kristillistä ajattelua, lakkaa olemasta farisealaisuutta, ja kristillisuus, joka sisällyttää itseensä farisealaista ajattelua, samoin lakkaa olemasta kristillisyyttä.

Kristillinen siveysoppi voidaan tiivistää siihen, minkä Paavali ilmaisee näin: ‘Ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa’ (Gal. 2:20), kun taas farisealaisuus alkukristillisen käsityksen mukaan merkitsee sitä, että tahdotaan toteuttaa jumalallinen Jumalasta *erossa olevilla keinoilla* — tahdotaan tehdä Jumalan tahto *välittämättä* Jumalasta.

Farisealaisuus arvioidaan Raamatussa liikkeeksi, joka koko asenteellaan tähtää siihen, että se saisi huonon puun kasvamaan hyvää hedelmää ts. se lähtee siitä, että ihminen sellaisena kuin hän on, voi muovata itsensä suorittamaan ja toteuttamaan Jumalan tahtoa. Uudestisyntyminen, uusi luomus, torjuu farisealaisuuden.

Farisealaisuus on aina ollut ongelmana ja vaarana kristillisessä seurakunnassa. Jeesus varoittaa siitä ja sitä vastaan on täytynyt taistella, sillä jos sen sallitaan vapaasti levittäytyä, se vaikuttaa kuolettavana myrkkynä, joka perin pohjin tuhoaa kristillisen elämän.”²

Kun uuden elämän saanut ja uudestisyntynyt ajautuu omatoimiseen farisealaisuuteen, hänen tilansa on todella vakava. Tällöin kysymys on siitä, että hän on joutunut pois armosta (Gal. 5:4).

“Syy, miksi kirjanoppineet ja fariseukset eivät löytäneet vanhurskautta, oli se, että he eivät tahtoneet nähdä omaa puutteellisuuttaan. He eivät astuneet ensimmäistä askelta alaspäin. He eivät tunnustaneet olevansa vailla todellista vanhurskautta. Ensimmäinen askel tähän vanhurskauteen on köyhyys hengessä.”³

20

Raamatun oppi

“Tullessamme Jumalan tykö emme saa tuoda mukanaamme muuta kuin Kristuksen. Kaikki muu myrkyttää ja turmelee uskon. Se, joka rakentaa täytettyjen velvollisuuksien, lahjojen, armon kokemusten yms. varaan, ei tunne Kristuksen ansiota.

Tämä tekee uskomisen niin vaikeaksi, niin vieraaksi luonnolle. Jos uskot, on sinun joka päivä jätettävä syrjään etuoikeutesi, kuuliaisuutesi, kasteesi, pyhityksesi, täytetyt velvollisuutesi, lahjasi kyyneleesi, liikutuksesi, nöyrytyksesi, niin että ainoastaan Kristus on turvasi. Tekosi ja itsekylläisyytesi on hävitettävä päivittäin. Kristus on Jumalan lahja. Usko on Jumalan lahja. Anteeksiantamus on armolahja.

Luonto raivostuu, kiusaantuu ja on kiukkuinen siitä, että kaikki on lahjaa ja ettei sitä voi millään ostaa, ei töillä, ei kyyneleillä eikä velvollisuuksien täyttämällä. Kaikki työt on suljettu pois ja ne ovat arvottomia taivaassa (Ef. 2:8,9, Tiit. 3:5).

Jos luonnon olisi ollut keksittävä pelastuksen tie, olisi se mieluummin pannut sen pyhien ja enkelien käsiin heidän kaupteltavakseen kuin Kristuksen käsiin, joka antaa sen ilmaiseksi. Luonto tahtoi tehdä tien, jossa autuus ostetaan teoilla. Siksi se kauhistuu Kristuksen ansiota itselleen vahingollisena. Luonto tekisi autaksi tullakseen kaikkea muuta kuin menisi Kristuksen luo, liittyisi häneen ja olisi kaikesta hänelle velkaa”¹

“Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen ja hänet ristiinnaulittuna” (1.Kor.2:2).

Tässä on raamatullinen oppi pähkinänkuoressa. Kaiken

muun opetuksen on oltava tämän kanssa sopuosoinnussa. Koska ihminen on täydellisesti turmeltunut, hänellä ei ilman ulkopuolista apua ole mitään mahdollisuutta päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.

“Oppi ihmisen turmeluksesta ei ole vain yksi mielipide muiden mielipiteiden joukossa. Se on *Jumalan tuomio* ihmisestä.”²

Raamattu sanoo, että Jumala on pyhä. Hän ilmoitti tahdonsa laissa, josta Paavali sanoo, että se on hengellinen. Mutta laki sai aikaan vihaa, koska se osoitti ihmisen syyllisyyden ja kapinallisuuden.

Laki on jokaisessa ihmisessä sisäänrakennettuna, mutta näin ei ole evankeliumin laita. Se tulee aina ihmisen ulkopuolelta. “*Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta*” (Room. 10:17).

“Tiedämme hyvin, että jos Jumalan pyhiä vaatimuksia tyypistetään niin, etteivät ne enää vaadi minulta täydellisyyttä, marssisi varmasti pitkä jono fariseuksia sanomaan: ‘Minä teen useinkin sitä hyvää, mitä tahdon’. Aivan oikein. He tekevät sitä usein. Mutta eikö Jumalan sana sanokin, että sinun pitää tehdä sitä aina? Eikö Jumalan sana sanokin, että mikäli olet täydellinen kaikessa paitsi yhdessä, olet kadotustuomion alainen (Jaak. 2:10)?”³

Täydellisyys löytyy kuitenkin sijaisessa.

Aito ja oikea evankeliumi loukkaa luonnollista ihmistä perinjuurin, koska se ei jätä “vanhalle ihmiselle” mitään onnistumisen mahdollisuutta.

Raamattu toteaa: *“Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskovat”* (1.Kor.1:23).

21

Pyhän Hengen työ ja tehtävä

Varsinkin nykyaikana puhe ja käsitykset Pyhästä Hengestä ovat saaneet outoja piirteitä. Aiheesta on kirjoitettu paksumia kirjoja, kaikkiin niihin on yritetty saada tukea Raamattusta. Monenlaista mystiikkaa niihin on sisällytetty ja paljon on yritetty lisätä myös omasta päästä.

”Hengen tehtävänä on näyttää todeksi synti. Tämä Hänen tehtävänsä ei lakkaa silloin, kun syntinen kokee kääntymyksessään Jumalan armon. Silloin vasta se tositeossa alkaakin — silloin näet, kun sielu on tullut Jumalan kouluun. Ja Henki näyttää jatkuvasti todeksi synnin. Näin juuri tapahtuu pyhitys. Ei kukaan näe selvemmin syntiään kuin se, joka on tekemisissä Hengen kanssa.”¹

”Niukassa valossa emme juuri huomaa vaatteittemme tahroja. Kuta lähemmäksi valoa tullaan, sitä enemmän näkyy kaikinainen lika. Kasvava synnintunto ei siis todista sitä, että ihminen olisi joutunut kauas Jumalasta, niinkuin voi helposti luulla Hengen valonheittäjän tielle sattunut ihminen. Se päinvastoin näyttää, että on saatu olla enemmän tekemisissä Hengen kanssa. Paras keino synnintunnon lisäämiseksi on tehdä täyttä totta pyhityksestä.”²

”Kristillinen pelastusvarmuus on kaksinainen: Se on ihmisen varmuutta hänen omista synneistään. Ja varmuutta Hänestä, joka vanhurskauttaa jumalattoman.”³

Jeesus itse sanoo Pyhästä Hengestä:

“Kun hän tulee, niin hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion; synnin, koska he eivät usko minuun; vanhurskauden, koska minä menen Isän tykö, ettekä te enää minua näe; ja tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu... ..Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille” Joh. 16:8–14.

“Apostolinen julistus ei ollut suinkaan mitään Isä-Jumaluskontoa tai Hengen ylistystä. Se oli Kristus-julistusta. *‘Me saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus’* (1. Kor. 1:23).

On suoranaista väärinymmärrystä ja valitettavaa eksymystä, jos luullaan, että Jeesuksen sijaiskuolema vähitellen siirtyy taka-alalle Hengen täyttämän ja pyhitetyn kristityn elämässä, kun taas Henki astuu etualalle uuden elämän perusteena. Henki ei pyydä mitään itselleen. Hänen ainoana tarkoituksenaan on kirkastaa Kristusta.”⁴

“Ei ole muuta herätysaarnaa kuin herätysaarna Pyhässä Hengessä. Mies ei voi ketään herättää.”⁵

Eräs parhaista Pyhän Hengen esikuvista löytyy Vanhan testamentin puolelta kertomuksessa, jossa Aabrahamin palvelija ja luottomies, Eleasar, lähtee noutamaan herransa pojalle puolisoa, Raakelia (1 Moos. 24. luku):

“Kun Aabrahamin palvelija koettaa suostutella morsianta, hän kuvaa kaikkea sitä rikkautta ja kunniaa, minkä isä on antanut pojalleen, sitä rakkautta, jolla isä rakasti poikaansa: sanalla sanoen, hän toi ilmi kaiken, mikä saattoi kiinnittää Rebekan sydäntä ja samalla irrottaa häntä siitä ympäristöstä, jossa hän eli. Tällainen oli Eleasarin todistus. Ja sellainen on myös Pyhän Hengen todistus. Pyhä Henki puhuu Kristuksesta, ylistää Hänen kunniaansa, ihanuuttaan, täydellisyyttään ja armoaan, julistaa ‘Hänen tutkimattomia rikkauksiaan’, Hänen olemuksensa suuruutta ja ylevyyttä ja Hänen työnsä täydellisyyttä.

Vieläpä Pyhä Henki todistaa, kuinka autuasta on olla Kristuksen ruumiin jäsen, Hänen lihaansa ja Hänen luutaan. Näin Pyhä Henki aina todistaa, ja tämä on hyvä koetinkivi, jonka avulla saatamme tutkia jokaisen todistuksen ja kaiken saarnan. Todella hengellinen saarna ja oikea todistus julistaa aina Kristusta ja Hänen täydellisyyttään. Hän on aina tämän saarnan sisältönä, sillä Henki ei viihdy muussa kuin Jeesuksessa, eikä halua muuta tietää.”⁵

Rebekan äiti ja veli kuitenkin estelivät sanoen: ‘Anna tytön viipyä luonamme vielä joku aika, edes kymmenen päivää, sitten saatte lähteä. Näin kuva vielä täydellistyy — lähiomaiset kuvaavat maailmaa ja sielunvihollista, jotka pitävät pelastusta “hyvänä asiana”, mutta ehtihän sen vielä myöhemminkin — viivy vielä luonamme jonkin aikaa!

“Jumala on Henki, eivätkä mieli ja ruumis voi pitää yhteyttä hengen kanssa. Aistituntemukset tai ‘tietoinen’ ruumiillinen nautinto jostakin oletetusta hengen läsnäolosta eivät ole sitä todellista hengen yhteyttä Pyhän Hengen kanssa, jota Isä odottaa niiltä, jotka palvovat Häntä (Joh. 4:24).

Jos me ajattelemme Jumalan olevan meissä tai ympärillämme palvontamme vuoksi tai ‘iloksemme’, me tahtomattamme avaamme oven pahoille hengille siihen ilmapiiriin, joka meitä ympäröi”.⁷

“Pyhästä Hengestä tuleva voima ei koskaan ole ulkonaisten tekijöiden vaikuttamaa. Jokaisen, joka haluaa tietää, mitä saarnaaminen sielun voimassa on, tarvitsee vain kuunnella kansan laulua ja tarkkailla yleisön liikehdintää kokouksessa, jossa on tungokseen saakka väkeä ja hienot varusteet. Voitte aistia väentungoksessa erikoisen voiman. Mitä voimaa se on? Tunneteko voiman, joka painostaa teitä? Se ei voi olla Pyhän Hengen voima. Se on sielun voima.

Muistakaamme, että Pyhän Hengen toiminta ei koskaan sieä ihmiskäden sekaantumista. Pyhä Henki ei koskaan käytä palvelukseensa sielun voimaa. Kaiken voiman on tultava ylhäältä; kaikkien käytettävien keinojen on myös tultava ylhäältä.

Jos voima on Jumalasta, tunnette olonne kevyeksi ja kirkkaaksi. Mutta vihollisen käyttämät psyykkiset voimat ilmenevät usein suuren joukon läsnäollessa. Kyetkäämme havaitsemaan ero, muutoin joudumme petetyksi.

Saatana kiihdyttää kaiken voimansa ja käyttää kaikkia keinoja pannakseen liikkeelle sielun piilevät voimat uskonnollisissa ja mielenterveyttä vaalivissa piireissä ja vieläpä kristittyjenkin keskuudessa. Tällaiset tosiasiat ovat edessämme. Meidän on pyydettävä Herralta valoa osataksemme arvostella oikein.”⁸

“Kristus heitti hengellisyydestämme vanhan ihmisen toivotomasti parantumattomana syrjään. Sen hurskaaksi tekemisestä tehtiin Golgatalla loppu. Samalla myös kaikesta siitä hengellisyydestä, jota kehitellään esille ihmisestä itsestään. Syvästi ottaen meillä ei ole kristillisyyttä ollenkaan, on vain lainakristillisyyttä, on vain toisen omaa. Savi on mykistyneenä Valajan kädessä. Liha on tullut hurskausteittensä päähän ja tunnustaa kuuluvansa — ei elämälle — vaan kuolemalle. Melu temppeleistä on vaiennut.”⁹

Kristuksen Henki ei ruoki ihmisen egoa, vaan se on paremminkin näännyttämässä sen “nälkään”. Pyhän Hengen tehtävänä ei ole synnyttää sielunhoidollista tarvetta vaan täyttää se!

22

Lakiko kumottu?

Laista puhuminen nykyaikana on monen mielestä vastenmielistä. Nythän on vain “rakkauden laki”. Onko tämä totta? On totta, että laki pelastustienä ei ole enää voimassa, mutta ei lakia ole kumottu, kuten väitetään.

On hyvin helppo osoittaa, että laki on nytkin voimassa. Oletetaan, että joku ottaa ilman lupaa autosi. Sisimmässäsi oleva laki ilmaisee välittömästi, että hän teki laittomuuden, varasti sinun omaasi. Tai joku vietti puolisoasi. Sisimpäsi osoitti heti, ettei sellaista saa tehdä. Ymmärrämme heti lain voimassaolevaksi, jos sen rikkominen aiheuttaa meille itsellemme vaikeuksia. Laki on tänäänkin voimassa ihmistä

ja yhteiskuntaa suojelevana. On vain valitettavaa, että laittomuus on kaikkialla pääsemässä valtaan, kun lisääntyvän lakien rikkomien myötä löysätään lakeja, niin että joissakin tapauksissa lain rikkoja pääsee kuin “koira veräjältä” ja rikoksen uhri saattaa saada syytteen!

Laki kuten evankeliumikin ilmaisee Jumalan pyhän tahdon. Myös Jumalan laki suojelee yksityistä ihmistä ja yhteiskuntaa, jos se vain saa sen tehdä. Se on periaatteessa aivan samaa kuin vanhempien säätelemät rajoitukset lapsilleen. Mikään rakkauden laki ei kumoa esim. kymmenen käskyn lakia, vaan se sisältyy rakkauden lakiin.

Sekä yhteiskunnassa että seurakunnassa lain julistusta on jo pitkään pyritty vastustamaan, koska se syyllistää ihmisen. Usein kuulee sanottavan, ettei pidä moralisoida. Lain tehtävähän on nimenomaan ihmisen syyllistäminen, eli osoittaa väärät teot ja väärät motiivit ja mieluummin jo ennakkoon ehkäistä väärää ja turmiollista käyttäytymistä.

Lain julistuksen puuttuminen näkyy jo jokaisessa päivälehdessä, kun toinen toistaan raaemmat verityöt ja muut rikosuutiset paljastavat tämän karun tosiasian.

Nykyisin kuulee väitettävän sitäkin, että kaikki muut käskyt ovat voimassa, mutta lepopäivän pyhittäminen ei. Mutta tosiasia on se, että minkä käskyn tahansa jatkuvalla rikkomisella on aina seurauksensa. Tähän kuuluu myös lepopäivän pitäminen lepopäivänä. Mikäli rikomme tätä jatkuvasti, niin ei mene kovinkaan kauan ennenkuin saamme siitä rangaistuksen jo siitä yksinkertaisesta syystä, että ihminen ei kestä jatkuvaa ahertamista ilman lepoa. Tämän käskyn voidaan sanoa kuuluvan maailman vanhimpaan työsuojelulakiin, ja edelleenkin se on voimassa.

“Niinkuin päivä ja yö kuuluvat yhteen olematta sama asia, samoin myös laki ja evankeliumi kuuluvat yhteen, vaikka ne ovatkin eri asioita. Siksi niitä ei saa sekoittaa toisiinsa. Joka sekoittaa lain ja evankeliumin toisiinsa niin, ettei niiden välillä voi tehdä eroa, se sekoittaa yhteen päivän ja yön, Hän sekoittaa toisiinsa elämän ja kuoleman, niin että kaikesta tulee puolikuollutta ja väärät hengelliset piristeet tulevat välttämättömiksi.

Kummallista ja huomionarvoista on kuitenkin, että vaikkei lailla ja evankeliumilla tietyssä mielessä ole mitään tekemistä toistensa kanssa, Jumala huolehtii kuitenkin siitä, että ne tarttuvat kumpikin ‘toistaan kädestä’. Niinkuin Jumalan pyhyys varjelee Jumalan rakkautta ja Jumalan rakkaus varjelee Jumalan pyhyttä, niin Jumala tekee laissa ja evankeliumissa. Hän antaa evankeliumin varjella lakia ja lain evankeliumia. Tämäkin on salaisuus. Kun sen ymmärtää, ymmärtää jotain olennaista Jumalan suunnitelmasta.

Lain sisältö koskee yksinomaan meidän velvollisuuksiamme. Kaikki käskyt ja ilmaisut, jotka kuuluvat: ‘Tee’ ja ‘Älä tee’, ovat lakia riippumatta siitä, mitä tulee ‘tehdä’. Monen mielestä osa siitä, mitä meidän ‘tulee tehdä’, on lakia ja osa evankeliumia.

Mutta mitä on evankeliumi, kun lain ja evankeliumin välillä teoissa ei ole mitään eroa, vaan koko ajan on vain ‘tehtävä’?

Lain kohteena ja sisältönä on minun elämäni ja minun henkilökohtainen vaellukseni, kun taas evankeliumin kohteena ja sisältönä on sijaisen elämä ja kuolema sekä Jumalan sydämen asenne, joka sijaisen tähden on armollinen meitä kohtaan.

Raamattu sanoo: *‘Niin tulkaa käykäämme oikeutta keskenämme, sanoo Herra. Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeisiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkeisiksi.’* Evankeliumi sisältää pelkästään kutsuja ja lupauksia, lahjoja ja täytettyjä töitä, sijaisen ja hänessä lah-

joitetun vanhurskauden vaatteen Jumalan edessä, paimenen ja hänen huolenpitonsa, palvelijan ja Jumalan valtaistuinsaliin johtavat ovet, ystävän ja vapaan pääsyn Isän taloon, veljen ja kaikki lapsen ja perillisen oikeudet. Tämän kaiken evankeliumi antaa ehdoita, ilman vaatimuksia, tuomiota ja käskyjä — kokonaan ilman lakia” (Room. 3:21). Täytetystä työstä ja lain täyttämisestä loppuun saakka on kyse, kun Jeesus huutaa ristiltä: ‘Se on täytetty.’

Jos joku uskaltaa muuttaa tämän evankeliumin ihanan lahjan tehtäväksi, Jumalan pyhyys kiroaa hänet, koska hän ei tee eroa omien tekojensa ja sijaisen tekojen välillä.

Koska Jumala itse on sijaisessa valmistanut meille täydelliset teot, jotka pelastavat meidät, hän haluaa joko nähdä meidät sijaisen täyttämässä työssä tai lähettää meidät ikuiseen kiroukseen.

Jumala on itse merkinnyt kaikki ne, jotka käyttävät väärin lakia ja evankeliumia ja sekoittavat yhteen uskon ja tekojen tien Jumalan luokse ja tekevät uskon teoksi ja kuuliaisuudeksi.”¹

“Pahin tapa käyttää väärin lakia on tinkiä ja tasoittaa ja ottaa pois laista se mikä syntisen mielestä on liian ankaraa ja panna päämäärä niin matalalle, että sen voi saavuttaa. Tuloksena on luonnollisesti itsetyytyväisyys, omavanhurskaus ja väärä varmuus. Tällä tavalla ei saavuteta lain todellista tarkoitusta, joka on murskata, kurittaa ja ajaa syntinen — ei orjuuden ikeen alle, ei epätoivon kuiluun — vaan Kristuksen luo, joka on ‘lain loppu, vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo’.”²

Lain hylkääminen

“He väittävät tuntevansa Jumalan, mutta teoillaan he hänet kieltävät, sillä he ovat inhottavia ja tottelemattomia ja kaikkiin hyviin tekoihin kelvottomia” (Tiit. 1:16).

“Sillä teidän keskuuteenne on pujahtanut eräitä ihmisiä, joiden jo aikoja sitten on kirjoitettu tulevan tähän tuomioon, jumalattomia, jotka kääntävät meidän Jumalamme armon irstaudeksi...” (Jood. 4).

Käsitykset siitä, että Jumalan laki on aikansa elänyt, johtaa lain hylkäämiseen (antinomismiin), jolla on tiettyjä vakavia seurauksia. Jeesus sanoo, että laista ei katoa pieninkään piirto ennenkuin kaikki on tapahtunut. Paavali sanoo, että laki on pyhä, vanhurskas ja hyvä. Siksi on hyvä selvittää, miten lain hylkääminen ilmenee ja mitkä ovat tämän hylkäämisen tuntomerkkejä.

Julistuksessa se ilmenee yksipuolisena Jumalan rakkauksen korostamisena, joka pohjautuu osin Raamattuun, mutta lisää yhtä ja toista ja on osittain ristiriidassa Raamatun kanssa. Julistus on valikoivaa ja pitää Jumalan käskyjä ja kiellon ja ensisijaisesti Israelille kuuluvina ja lupauksia seurakunnalle kuuluvina. Pitää syntiä (jopa hyväksyttävänä) inhimillisenä heikkoutena. Se vaikuttaa myös jumalanpelon puuttumiseen.

Antinomismissa korostetaan ihmisen hyvyttä Jumalan luomana, Jumalan rakkautta ja armoa, ulkonaista yhteyttä yhteisöjen välillä, sallivuutta. Ekumenia tulee tärkeämmäksi kuin opillinen selkeys.

Antinomismissa vieroksutaan selkeää sanan saarnaa, pyhyiden vaatimusta ja tavoittelua, puhetta Jumalan vihasta syntiä kohtaan, arvostelua, keskustelua, kielteisiksi koettujen asioiden käsittelyä.

Tyypillisiä antinomismin tuntomerkkejä ovat nautiskeilu, maailman ystävyys, itseriittoisuus, 'rento kaveruus' hyväksyvän Jumalan kanssa, tämä ilmenee esim. rukouksessa epäkunnioittavana puhetyylinä (slangina).

Antinomismi johtaa välinpitämättömyyteen lain säännöistä ja määräyksistä, opittomuuteen, yleisuskonnolliseen humanismiin, uskonnollisväritteeseen psykologiaan, maailmanmielisyyteen, sallitun ja kielletyn rajan hämärtymiseen, uskontojen yhdistymiseen (synkretismiin), tunnekokemusten etsintään, oikealta pohjalta lähtevän nöyrän ja vastuuntuntoisen kristillisen johtajuuden hylkäämiseen, Raamatun auktoriteetin poistuessa harhaoppeihin ja okkultismiin.

Antinomismi pyrkii turhentamaan lain vaatimukset, kilvoittelun ja samalla koko evankeliumin sanoman. Se kätkee myös ihmisen todellisen, turmeltuneen tilan. Antinomismi 'poistaa' ihmisen syyllisyydentunnon ja sotkee käsityksen Jumalan tuomioista ja armosta sekä oikeasta ja väärästä. Tässä tilassa kaikki on hyvää ja myönteistä ja arvostelu nähdään yhtenä pahimmista synneistä.

24

Parempi laki

Raamattu puhuu kahdesta laista. Edellä käsitellystä laista se käyttää nimitystä “synnin ja kuoleman laki”. Mutta on olemassa parempi laki, elämän hengen laki.

Elämän hengen laki, ei ole kaikkien omaisuutta. Se toimii vain niissä ihmisissä, jotka oikean evankeliumin ja todellisen uudestisyntymisen kautta ovat siirtyneet uuteen olotilaan — uuteen elämään. Jokainen vielä vanhassa olotilaan, “vanhana ihmisenä” on vielä synnin ja kuoleman lain alaisuudessa huolimatta hänen “kristillisestä” ja uskonnollisesta suuntautumisestaan ja toiminnastaan.

Edellämainittu selittää pitkälti sitä, miksi hengellisissä yhteisöissä vallitsee suuri hajaannus. On hyvin todennäköistä, että mukaan on tullut runsaasti väkeä, jotka ovat vanhan “synnin ja kuoleman lain” alaisuudessa. “Haluaamisen keskus”, sydän ei ole muuttunut uudeksi siinä merkityksessä, josta Uusi testamentti puhuu. Koska ihmisen arvoissa ei ole tapahtunut “vallankumousta” niin on täysin luonnollista, että sydän vetää tämän maailman menon mukaisiin asioihin.

Elämän hengen lakia voisi verrata painovoimalakiin. Ei tarvitse lainkaan ponnistella tämän lain ylläpitämiseksi.

“Mitä täydemmin antaudumme uuden lain valtaan, sitä vähemmän koemme vanhan lain alaisuutta. Laki on edelleen voimassa, mutta se ei enää vallitse meitä. Sitäkin tarkoittaa Jeesus sanoessaan: ‘katsokaa taivaan lintuja... katsokaa kedon kukkia...’ jos voisimme kysyä taivaan linnuilta, eikö niitä pelota

painovoimalaki, ne vastaisivat, etteivät tiedä koko laista mitään. Niillä on elämän laki itsessään, ja se voittaa painolain. Painovoimalaki on edelleen voimassa ja näyttää kyllä vaikutuksensa sinä silmänräpäyksenä, kun elämä linnusta pakenee. Mutta nyt ne elävät, ja niiden elämä hallitsee niiden tietoisuutta. Jumala ei ikinä ole käskenyt meidän ahertaa tullaksemme joksikin, mitä emme luonnostamme ole. Huolehtiminen ei edistä hengellistä kasvuamme. Se päinvastoin huonontaa tilaamme. ‘Älkää huolehtiko’, sanoo Jeesus. ‘Katsokaa kedon liljoja — ne kasvavat.’ Hän keskittää huomiokykymme elämän uuteen lakiin. Kunpa se saisi yhä enemmän meissä vallita!

Mikä ihmeellinen oivallus: Tämä voi muuttaa meidät jokaisen ja tehdä meistä uusia ihmisiä, sillä elämän laki vaikuttaa niin pienessä kuin suuressakin. Se pysäyttää kätemme tavoittamasta toisen omaa. Se tekee tahdittomasta luonteesta hienotunteisen silloinkin, kun kasvatuksesta ei ollut apua. Elämän hengen laki vaikuttaa kaikissa, niin oppineissa kuin oppimattomissakin. Se vapauttaa meidät kaikista synnin ja kuoleman lain ilmenemismuodoista.”¹

“Minä panen lakini heidän sydämeensä ja kirjoitan ne heidän mieleensä (Hebr. 10:16).

25

“Minä olen rikas” Laodikea, Smyrna

Kun Ilmestyskirjassa toivotaan, että seurakunta olisi kylmä tai palava, eikä kuten suomalainen käännös sanoo, penseä (myös haalea), niin siitä muodostuu helposti käsitys, että kysymyksessä oli kolme erilaista tilaa Jumalan edessä.

“Fariseukset nimittäin jakoivat ihmiset kolmeen ryhmään:

1. Kokonaan hyvät
2. Kokonaan pahat
3. Edellisten välimaastossa olevat

Uusi testamentti tuntee sitävastoin vain kaksi ryhmää: sisäpuolella olevat ja ulkopuolella olevat.

Miten tuo penseys sitten ilmeni? Annetaan ilmestyskirjan kertoa: “*Sillä sinä sanot: ‘Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse’; etkä sinä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston*” (Ilm. 3:17).

Tämä varmistaa sen, että penseä ei edusta mitään välimuotoa, vaan sitä, että seurakunta kuvittelee olevansa rikas vaikka onkin rutiköyhä ja siten rikkaan vastakohta.

Penseä kuvaa hyvin vaarallista tilaa, jolloin ihminen kuvittelee olevansa rikas, vaikka onkin todellisuudessa vararikossa.

Tämä itsensä rikkaana pitäminen on ollut yksi läntisen maailman seurakuntien vaarallisimpia hengellisiä tauteja. On kuviteltu, että ollaan hengellisesti rikkaampia ja viisaampia kuin edelliset sukupolvet ja jopa apostolit. Päästäksemme tästä harhasta meidän on tultava jälleen köyhiksi ja ymmärrettävä, että meissä itsessämme ei ole mitään valoa.

Itseään rikkaana pitävän, mutta todellisuudessa köyhän tulee verrata itseään Smyrnan seurakuntaan, josta sanotaan: ‘Minä tiedän sinun ahdistuksesi ja köyhyytesi — sinä olet kuitenkin rikas’. Se, jolla itsellään ei ole mitään, saa kaiken Kristukselta, jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyneinä.”¹

Monet yhteisöt pitävät runsasta toiminnan määrää elämänmerkkinä, siksi ne mieluusti käyttävät nimensä yhteydessä adjektiiveja kuten esim. “toimiva”, “elävä”, tms.

Laodikean seurakunta oli tällainen.

Maailmassa on lukemattomia myllyjä, jotka pyörivät

alati ilman, että niissä on tippaakaan elämää.

Elämällä on sellainen ominaisuus, että se tulee monin tavoin ilmi vaikka siitä ei kukaan mainitse sanaakaan. Jos pikkulapselle laitettaisiin lappu rintaan, jossa lukisi “elävä lapsi”, niin voisimme sanoa tuon pienokaisen asioiden oleva todella hullusti.

26

Evankeliumin antama vapaus

“Eräs väkevimmistä Raamatun huudoista on huuto Jumalan lasten vapaudesta. Huudossa on riemua, jota tuntevat ne, joille Kristus on lahjoittanut pääsyn maailman alkeisvoimien orjuudesta, lainalaisesta tilasta ja myös niiden ihmisten käsistä, jotka kristillisyydessä omilla kahleillaan sitovat ihmistä.

Niiden hengellisyys, joilla ei ole evankeliumia, pikemminkin kiristää kuin vapauttaa.”¹

Raamattu puhuu paljon vapaudesta. Varsinkin Uudessa testamentissa vapaus esitetään orjuuden vastakohtana. Ilman tätä vapautta ihmistä hallitsee toinen ja näin ihmisen on oltava “talutusnuorassa” tahtoipa sitä tai ei. Vapaus lienee eräs väärinkäytetyimmistä asioista seurakunnassa. Joku on hyvin viisaasti sanonut, että vapauden voi säilyttää ainoastaan vapautta rajoittamalla. Mikäli vapaus ymmärretään lupauksena “toteuttaa itseään”, tulokset ovat kehoja. Tällainen vapaus on aidon vapauden vastakohta ja se tuhoaa ja hävittää, vaan ei paranna eikä rakenna.

Paavali oli kristillisen vapauden esitaistelija, mutta hän

varoittaa vapauden väärinkäyttämistä. Kristillinen vapaus ei saa olla yllykkeenä lihalle.

“Vapautus laista ei tarkoita sitä, että meidät vapautettaisiin Jumalan tahdon tekemisestä, vaan vapauduttuamme laista kuoleman kautta toinen tekee sen meissä ja meidän kauttamme.

Kun olemme vakuuttuneet siitä, ettemme voi pitää Jumalan lakia emmekä elää Hänen mielensä mukaan, laki on täyttänyt tehtävänsä. Se on ollut kasvattajamme Kristukseen, jotta Hän täyttäisi lain meissä (Gal. 3:24).

Jumala on valtaistuimella oleva lainantaja ja Hän on sydämessäni asuva lain täyttävä. Hän, joka on antanut lain, pitää sen itse!

Niin kauan kuin yritämme tehdä jotain, Hän ei voi tehdä mitään. Oman yrittämisen tähden epäonnistumme yhä uudelleen. Jumala tahtoo osoittaa meille, ettemme voi tehdä yhtään mitään. Niin kauan kuin emme tajua tätä täydellisesti, pettymyksemme uusiutuvat. Meidän kaikkien täytyy joutua paikalle, jossa sanomme:

— Herra, en yritä tehdä mitään enempää pelastukseni kuin pyhityksenikään hyväksi, vaan luotan siihen, että Sinä teet kaiken minussa.”²

Evankeliumi vapauttaa, mutta se myös sitoo. Evankeliumi vapauttaa lain vaatimuksista ja samalla se vapauttaa ihmisen omatoimisesta Jumalan miellyttämisestä. Jumalan tahdon täyttämistä se ei kuitenkaan vapauta, mutta nyt Jumalan tahdon täyttääkin toinen — sijainen, Jeesus Kristus. Niinpä evankeliumi sitoo ihmisen Kristukseen.

“Se mikä laissa on määräys ja käsky, on evankeliumissa kutsu ja oikeus. Se mikä laissa on tehtävä ja vaatimus, on evankeliu-

missa lahja ja oikeus. Laki sanoo: ‘Tule puhtaana ja täydellisenä Herran luo!’ Evankeliumi sitä vastoin sanoo: ‘Tule Herran luo sellaisena kuin olet!’ Laki sanoo: ‘Sinun on tehtävä kaikki oikein — tai muutoin käy huonosti!’ Evankeliumi sanoo: ‘Jeesus teki kaiken sinun puolestasi. Siksi sinä tulet puhtaaksi ja virheettömäksi Hänessä ja saat tulla sellaisena kuin olet’. Laki sulkee meiltä Jumalan valtakunnan syntiemme tähden; evankeliumi avaa meille oven synneistämme huolimatta Jeesuksen täydellisen teon ansiosta (Room. 4:5).”³

Totuus löytyy Raamatun ilmoituksesta. “*Totuus on tekevä teidät vapaiksi*” sanoo Jeesus (Joh. 8:33).

“Antautuminen tälle totuudelle ei aiheuta orjamaista riippuvuutta yksinvaltaisesta auktoriteetista, vaan se antaa rikkaan itsenäisyyden. Sitoutuneisuus totuuden auktoriteettiin on juuri päinvastaista kuin despoottisen auktoriteetin vallassa oleminen. Totuus on vapauttavaa. Siitä seuraa se, että ellei ole vapautta, ei ole myöskään totuutta”.⁴

“Lunastus on samaa kuin takaisin ostaminen. Ostaa ja laskea vapauteen — se on vapautta!”⁵

Uskonto merkitsee sitä, että minun on ponnisteltava tullakseni toiseksi. Evankeliumi merkitsee sitä, että minut muokkaa Toinen, kunhan en pakene Hänen kätensä alta.

Mikä on tämä joukko?

Jeesuksen vertaukset Matteuksen 25. luvussa ovat askarruttaneet monia Raamatun lukijoita kautta aikojen. Tulkintoja lienee monia. Rohkenen esittää yhden lisätulkinnan siitä huolimatta, että sekin saattaa jäädä vain yhdeksi tulkinnaksi monien joukossa, eikä välttämättä ole oikeaan osunut.

Kannattaa lukea koko luku, koska siinä on useampia vertauksia, joilla on monia yhtymäkohtia toisiinsa nähden.

Alussa sanotaan, että taivasten valtakunta on kymmenen neitsyen kaltainen, jotka ottivat lamppunsa ja lähtivät ylkää vastaan. Sitten tulee selkeä kahtiajako, puolet oli ymmärtäväisiä ja toinen puoli oli tyhmiä.

Kaikki siis lähtivät ylkää vastaan. Epäilemättä ylkä on itse Jeesus Kristus. Jo opetuslapset odottivat Jeesusta kohta tulevaksi. Ja kaikkien sukupolvien uskovat ovat ainakin ensirakkaudessaan odottaneet Jeesusta pian tulevaksi. Näin on mennyt lähes 2000 vuotta. Ei siis ihme, jos uni jossakin vaiheessa valtaa jokaisen, joka pitkästyä odottamiseen. Näin kävi noille kymmenelle, sanotaan, että he kaikki nukkuivat.

Yösydännä kaikki heräsivät huutoon: “Katso, ylkä tulee! Menkää häntä vastaan”.

Yö oli pilkkopimeä. Vain lamppujen varassa voitiin kulkea. Sanotaan, että tyhmille neitsyeille tuli öljykriisi. Heidän lamppunsa sammuiivat ja öljy oli lopussa. Mikä siis neuvoksi? Öljyä tuli saada pian jostakin, ehkäpä nuo toiset voisivat antaa sitä heille tällä tärkeällä hetkellä. Omat öljyvarat

eivät kumminkaan riitä, se oli selvä.

Tähän asti olemme tarkastelleet asiaa niinkuin se on kirjoitettu. Nyt mennään tulkintaan.

Ratkaisevana kohtana tekstissämme pidän ymmärtäväisten kehoitusta: “Menkää ennemmin myyjäin luo ostamaan itsellenne”.

Raamatun tekstistä voimme todeta, että paikoin siinä vakavistakin asioista huolimatta — tai ehkä juuri niiden ymmärtämiseksi — on ironiaa. Sivistyssanakirja sanoo ironiasta, että se tarkoittaa sanojen käyttöä päinvastaisen merkityksen ilmaisemiseen.

Avainsana olisi näinollen juuri tuo “ostaa”. Oliko niin, että tyhmät olivat niitä, jotka olivat kaiken muunkin “ostaneet”? Perustuiko heidän jumalasuhteensa siihen, että he eivät luottaneet ansiottomana olemiseen, vaan kaikessa he tahtoivat osoittaa, että he ovat valmiina tuomaan kokosydämissen “antautumisensa” ja “uhrinsa” herransa eteen saadakseen itselleen täysimääräisenä kaikki siitä seuraavat edut?

Ehkäpä ymmärtäväiset juuri siksi sanoivat heille tuon kehoituksen tähän tapaan: “Koska olette kaiken muunkin ostaneet, niin ostakaa vielä öljykin”.

Näyttää siltä, että luvun loppuosassa jakeesta 31 lähtien oleva kertomus tukee edellistä ajatusta. Voisivatko tyhmät neitsyet ja se joukko, joka kertomuksessa on Kuninkaan vasemmalla puolella, olla sama ryhmä?

Kun oikealla puolella olevat hämmästelivät sitä, että heidän sanottiin palvelleen Kuninkaan vähimpiä veljiä ja siten itse Kuningasta, niin he eivät käsittäneet, mistä puhuttiin. Sellainen ajatus oli heille täysin vieras.

Vasemmalla puolella olevat taas hämmästelivät sitä,

ettei heidän tekojaan oltu kirjattu Kuninkaan kirjanpidossa, vaikka he aivan ilmeisesti itse olivat niitä kirjanneet ja näinollen pitivät selvänä, että toki heidän palveluksensa laskeetaan heidän hyväkseen. Pelastus ei kuitenkaan ole kaupallista eikä ansaittavissa, jos näin olisi, kysymyksessä olisi tekojen uskonto uskontojen joukossa.

“Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta — ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi. Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme” (Ef. 2:8–10).

“Aikaa myöten kuitenkin Jumalan edessä on tärkeää vain se, mitä me olemme, eikä se, mitä sanomme tai teemme. Asian ydin on siinä, missä määrin Kristus on saanut muotoa meissä. Emme ole pelastettuja palvelemaan — meidät muovataan siihen sopiviksi!”¹

Toisaalta kuitenkin Raamatussa puhutaan palkasta, joka on eri asia kuin pelastus. Jopa niin, että kenen hyvänsä antaessa maljallisen kylmää vettä toiselle opetuslapsen nimen tähden, hän ei jää palkkaansa vaille (Matt. 10:42).

28

Hedelmä vai teot?

Jeesus varoitti Matt. 7. luvussa vääristä profeetoista, jotka ovat pukeutuneet lammasten vaatteisiin, vaikka ovat-

kin sisäpuolelta raatelevaisia susia. Heti perään hän puhuu siitä, että heidät tunnetaan heidän hedelmistään.

Hedelmäpuu ei kanna hedelmää itseään varten, vaan hedelmä on tarkoitettu puutarhurille tai ohikulkijalle.

Mainitussa kertomuksessa puhutaan siis väärrien profeettojen hedelmistä. Teothan ovat aivan eri asia kuin hedelmä. Teot vaativat aina ihmisen suoritusta ja osuutta, mutta hedelmä tulee siitä, millainen hedelmän kantaja todellisudessa on. Hedelmän kantaminen — myös ihmisestä puhuttaessa — on aina luonnollinen seuraus siitä elämästä, mikä hedelmän kantajassa on. Hyvä puu tuottaa hyvää hedelmää, huono huonoa.

On huomattava, että seuraavassakin Jeesus puhuu siitä päivästä, jolloin on kysymys lopullisesti pääsystä taivasten valtakuntaan.

“Moni sanoo minulle sinä päivänä: ’Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?’

Ja silloin minä lausun heille julki: ‘Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät’ ” (Matt. 7:22,23).

Saattoi olla, että viisi tyhmää neitsyttä pyrkivät sisään vanhan luomuksen, siis vanhan ihmisen pohjalta. Toinen mahdollisuus on se, että he olivat niiden galatalaisten kaltaisia, joista Gal. 5:4 puhuu ja olivatkin jo langenneet pois armosta. Tällöin heidän tilansa oli todella vakava.

He näyttivät olevan kaikkien mielestä uskovia, ehkä he olivat täyttäneet kaikki ajateltavissa olevat yleisesti tunnetut “uskoontulon ja uskovaisenaolemisen” kriteerit. He pe-

rustivat jumalasuhteessaan luottamuksensa siihen, että olivat koko voimastaan antautuneet Jumalan käyttöön ja hänen palvelijoikseen ja siten pitivät selviönä sitä, että he ovat hengellisesti etuoikeutettujen joukko. Tottapa heille taivaan portit avataan.

Ehkäpä he kuvittelivat, että heidän “palvelutyönsä” toimii pääsylippuna kirkkauden valtakuntaan. Luultavasti he olivat vakavissaan ja vilpittömiä, kuten heidän esikuvansa Jeesuksen päivinä.

Kaikesta päätellen he kokoaikaisesti “ostivat” Jumalan hyväksyntää, keräsivät “pisteitä” omalla hurskaudellaan ja olivat matkalla omin varustein ja omin vaattein, heille oli tuntematon Kristuksen verinen vanhurskaus ainoana perusteena pääsyksi taivasten valtakuntaan. Heillä oli tekojen uskonto.

“Jos olemme kuolleita synnille, olemme myös kuolleita Jumalan palvelemiselle. Emmekö huomaa, että jos kuolema vapauttaa meidät synnin siteistä, se vapauttaa meidät laistakin? Sillä hetkellä, jolloin yritämme itsestämme olla Jumalalle mieliksi, panemme itsemme lain alle — alueelle, jossa armo ei vaikuta (Room. 6:14). Armo merkitsee sitä, että Jumala tekee jotain meidän hyväksemme, laki taas sitä, että me teemme jotain Jumalan hyväksi.

Lopulta näemme toivottoman tilamme ja tunnustamme:

Olen läpikotaisin syntinen, enkä kykene tekemään kerrassaan mitään, millä olisin Jumalalle mieliksi.¹

Mitä sitten on hengessä vaeltaminen? Todettakoon ensiksi, että se ei ole työtä vaan vaellusta. Sen raskaan ja hedelmättömän omatoimisuuden, jota minä puristin itsestäni, yrittäessäni miellyttää Jumalaa lihan varassa, on väistyttävä turvallisen

Hänen voimaansa luottamisen tieltä, voimaan, *‘joka minussa voimallisesti vaikuttaa’* (Kol. 1:29).

Sen vuoksi Sana puhuu lihan teoista, mutta Hengen hedelmästä (Gal. 5:19). Ajattele, mikä ero on tekojen ja hedelmän välillä. Edellinen vaatii ponnistusta, jälkimmäinen kasvaa itsestään elämän seurauksena.”²

29

“Tosiuskovaiset”

Matt. 13:25 puhuu lusteesta eli valhevehnästä, joka on rikkaruoho ja jonka vihamies kylvi oikean vehnän sekaan. Lustetta on mahdoton erottaa oikeasta vehnästä ennen tähkän puhkeamista. Näillä kahdella viljakasvilla on kuitenkin oleellinen ero. Luste on myrkyllinen ja sen jyvillä sanotaan olevan huumaava vaikutus. Vain oikea vehnä tuottaa oikean sadon. Jeesus selittää vertaustaan niin, että luste tarkoittaa pahan lapsia.

Epäilemättä monet ovat Jumalan kansan matkaseurueessa “omien eväittänsä” kanssa. He käyttävät rohkeasti Jeesuksen nimeä. Jeesuksen nimessä he aikaansaavat jopa ihmeitä. Paljon kansaa juoksee heidän perässään. Heillä on “voitelu” eivätkä he häpeä kerskata siitä.

Mutta ovatko he niitä, joista sanotaan: *“Katso, täällä on Kristus, (=kreik. voideltu) tahi tuolla, niin älkää usko”* (Matt. 24:23)?

Jumalan kansan mukana on kautta aikain ollut ryhmä, jota voisimme kutsua nimellä “tosiuskovaiset”. He pyrkivät

kaikin tavoin olemaan esikuvallisia ja he tietävät sen itsinkin. He kertovat meille kuinka he ovat kokosydämisesti vihkittyneet Jumalalle ja kuinka he rakastavat Jeesusta. He olivat päättäneet koko inhimillisen olemuksensa voimalla tulla hyviksi ja siten esikuviksi toisille.

Jeesuksen aikana tämänkaltaiset ihmiset edustivat ryhmää, joita silloin kutsuttiin fariseuksiksi. Mutta ei tämä joukko ole kadonnut mihinkään historian hämärään. Yhä heitä tapaa siellä, missä Jumalan valtakunnan asiasta puhutaan. Selvä ero Jeesuksen ajan ja nykyajan fariseusten välillä on se, että nyt he tunnustautuvat Jeesuksen opetuslapsiksi. Eivätkä pidä kynttiläänsä vakan alla.

Nämä ihmiset pitävät itseään esikuvina suurillekin joukoille. Ilmeistä on, että he myös nauttivat siitä.

“Alkukristillisestä lähtökohdasta katsoen täytyy sen, joka on ‘vanhurskas’, olematta ‘uusi luomus’ tai tulematta uuteen elämään, kuitenkin välttämättä joutua harjoittamaan vanhurskauttaan ihmisten edessä, jotta he hänet näkisivät, vaikkapa hän ei periaatteellisesti tahdokaan tätä ja tuomitsee sellaisen asenteen.

Hänen täytyy olla esikuvallinen, ja tästä pyrkimyksestä esikuvana olemiseen on teeskentely oleva varmana seurauksena. Halun olla hyvänä esikuvana täytyy välttämättä vaikuttaa sitä, että huomio kiintyy siihen, mitä ihmiset tulevat sanomaan, miten he tulevat käsittämään ja arvostelemaan asianomaisen toimintaa. Ja tämän huomioimisen täytyy olla alituista.

Ja tämän esimerkin täytyy olla sen laatuinen, että se saavuttaa ihmisten hyväksymisen. Oikeamielisen, oikeauskoisen toiminnan ja käytöksen täytyy olla sellaista, että ihmiset kiittävät sitä. Näin ollaan tästä näkökohdasta lähtien pian siinä, että alituisesti, jokaisen olosuhteen ja toiminnan yhteydessä tähdätään

ihmisten kiitoksen saamiseen.

Mitä nyt tulee vuorisaarnan sanoihin opetuslapsista maailman valkeutena, kuuluvat nämä sanat itse asiassa sellaiseen yhteyteen, joka on aivan vastakkainen sille, mitä edellä on sanottu.

Esikuvallinen ihminen herättää arvonantoa ja ehkä pelkoa — sillä hän on useimmiten kova ja häikäilemätön sen kovuuden ja häikäilemättömyyden tähden, jotka seuraavat sitä, joka uskoo toimivansa Jumalan hengessä ja kulkevansa hänen asioidensa. Mutta kukaan ei tule sydämestään iloiseksi siitä, että esikuvallinen ihminen on olemassa tai siitä, mitä hän tekee.

Niin ollen ei Jeesuksen sanalla opetuslapsista maailman valkeutena voi olla mitään suhdetta sellaiseen ihmiseen, ja siten on myös selvää, ettei tämä sana sisällä kehoitusta osoittamaan vanhurskauttaan ihmisten edessä, niinkuin esikuvalliset ‘vanhurskaat’ tekevät.

Sellainen, joka on maailman ‘valkeus’, on usein se, jota ihmiset eivät pidä minään vanhurskaana ihmisenä, vaan päinvastoin pitävät häntä mitä puutteellisimpana. Mutta hänessä on jotakin, joka vaikuttaa, että tavallinen ihminen tuntee mielensä ylenevän tarkatessaan tätä miestä tai naista.

Vaikkapa hänelle harvoin katsotaankin voitavan myöntää lisänimeä vanhurskas tai hurskas tai oikea kristitty — ja sellainen ihminen ei itsekään hevin tunnustaisi itselleen näitä lisänimiä — suuntaa kuitenkin jo tämän ihmisen olemassaolo ajatuksen Jumalaan, se antaa tarkkaajan tuntea ja ajatella, että elämässä sentään on jotain hyvää ja pyhää ja korkeaa.

Mutta jokainen, joka näkee tällaisen ihmisen, on täysin selvillä siitä, ettei tällä itsellään ole aavistustakaan siitä vaikutuksesta, jonka hän tekee hyvään suuntaan, ja ettei hän itse vähintäkään ponnista ‘näyttääkseen valkeutensa’.

Kaikkein vähimmin hän tahtoisii olla esikuva tai toivoisi, että

muut toimisivat niinkuin hän. Jotta voisi ‘antaa valonsa loistaa ihmisten edessä’ Jeesuksen sanojen mukaan, on siis välttämätöntä, että kaukaisimmankin ajatuksen siitä, että itse on arvollinen olemaan esikuvana, täytyy olla asianomaiselle täysin vieraan. Voidakseen antaa valonsa loistaa täytyy ensiksi olla valo, ja valona oleminen merkitsee tässä yhteydessä ilmeisesti sitä, että on jumalallisen valon sytyttämä. Sellainen ei voi valaista millään omallaan. Hänestä näkyvä esikuva on ‘Kristus hänessä’(1 Kor. 11:1, vrt. Gal. 2:20).”¹

30

Jeesuksen nimen väärinkäyttö

Järkyttävän kohtalo, joka ihmisellä voi olla; pitää Jeesuksen nimi huulillaan — tehdä Hänen nimessään ihmetekoja — ja lopulta kuulla: “*Menkää pois, te kirotut, en tunne teitä...*”.

“Onko toivosi perusta ainoastaan ja vain Kristuksen täytetty työ, vai onko siinä hiukan omaasi, sinun ponnistelujasi, sinun palvelutyötäsi tai jotakin muuta, mikä tulee sinusta ja mikä on sinun luontosi kutomaa?”

Uskomiseen tarvitaan, että on selvästi vakuutettu synnistä ja Kristuksen veren ansiosta sekä Kristuksen halullisuudesta pelastaa yksinomaan siitä syystä, että sinä olet syntinen.

Katsella velvollisuuksien täyttämiseen, lahjoihin, aikaansaannoksiin, silloin kun sinun olisi katsottava Kristukseen, on varsin sääliä. Niihin katsominen tekee sinut ylpeäksi; Kristuksen armoon katsominen tekee sinut nöyräksi.

Sinä voit karkoittaa Kristuksen yhtä hyvin hyvillä töilläsi

kuin synneilläsi. Katso Kristukseen ja tee töitä niin paljon kuin tahdot, mutta varo, ettei toinen jalkasi seiso omalla vanhurskaudella.”¹

Raamatun kertomuksissa käärme edustaa pahuuden olemusta ja syntiä. Erämaassa Mooses ripusti vaskikäärmeen tangon päähän. Vain katsominen vaskikäärmeeseen toi terveyden käärmeen puremasta kärsiville. Vaskikäärme on eräs Jeesuksen esikuvista, hänethän tehtiin synniksi meidän edestämme niin, että kuka tahansa panee toivonsa Häneen, paranee synnin käärmeen puremista.

Ihmisellä on kuitenkin se ominaisuus, että hän käyttää väärin mitä tahansa asiaa. Niinpä koitti aika, jolloin israelilaiset ryhtyivät palvomaan vaskikäärmettä ja uhraamaan tälle epäjumalalle, josta käytettiin nimitystä Nehustan.

Nykyaikana hylkäämme tietysti tällaiset rituaalit epäjumalanpalveluksena, mutta emme ehkä huomaa, että voimme käyttää jopa Jeesusta aivan samalla tavalla. Otamme hänet — kuten muinoin merenkulkijat — elämämme purteen suojelevaksi ja onnea tuottavaksi keulakuvaksi. Kristuksen nimi voi olla huulillamme. Hänen nimessään toimitamme monenlaista. Kuitenkin tämä saattaa olla epäjumalanpalvelusta.

“Moni kutsuu Kristusta Vapahtajaksi, harvat tuntevat Hänet siksi. Nähdä armo ja pelastus Kristuksessa on suurin näky maailmassa.”²

Löytyypä niinkin rohkeita, jotka väittävät rakastavansa Häntä yli kaiken ja uskovat siihen itsekin. Ehkäpä he ovat hieman yksinkertaisia, koska uskovat omaan hyvyyteensä.

Mutta kysypä heiltä, ovatko he valmiit luopumaan koko omaisuudestaan Kristuksen tähden, niin uskon todellisen tilanteen paljastuvan, jos ovat rehellisiä. Tällainen kerskaaminen on vain osoitus puutteellisesta itsetuntemuksesta. Ei tarvita suurtakaan koettelemusta, kun tällaiset oman hyvyden kulissit romahtavat.

Näin on aina silloin, kun ihmislähtöisin keinoin koetamme toteuttaa elämässämme Jumalan tahtoa.

Raamattu puhuu ihmisistä, jotka toimivat näyttävästi Jeesuksen nimessä, mutta eivät todellisuudessa olleet Jeesuksen omia. He olivat itse oman palvelutyönsä keskipisteenä ja sen he hyvin itsekin tiedostivat ymmärtämättä kuitenkaan sitä, että tämä ei ollut muuta kuin uskonnollista aherrusta.

Eikä kysymyksessä ole ainoastaan harvat yksilöt, vaan tällaisen opin myötä on syntynyt jopa seurakuntia ja yhteisöjä, joilla on omat oppilaitoksensa.

“Kristuksen nykyinen asema seurakunnissa on kuin kuninkaan, jolla on perustuslaillisen monarkin rajattu valta. Kuninkas ei sellaisessa maassa ole muuta kuin perinteinen hahmo, viehättävä yhteisyyden ja uskollisuuden vertauskuva aivan kuin lippu tai kansallislaulu. Häntä ylistetään, juhlitaan ja kannatetaan, mutta hänen todellinen valtansa on vähäinen. Nimellisesti hän on kaiken pää, mutta kriisitilanteessa joku muu tekee päätökset.”³

Jeesuksen veren väärinkäyttö

Uskonnollisilla väärinkäytöksillä ei näytä olevan mitään rajoja. Mikään ei ole niin pyhää, etteikö ihminen vääntäisi sitä omavaltaisesti itselleen sopivaksi.

Eräs tällainen pyhimmistä pyhin asia on Jeesuksen veri. Tietenkin pyhien asioiden väärinkäyttö johtuu osittain ymmärtämättömyydestä, mutta tämä ymmärtämättömyys johtuu taasen terveen opetuksen puutteesta.

Ei ole lainkaan harvinaista, että tästä kalliista verestä yritetään tehdä maaginen suojautumiskeino vihollista ja jopa erilaisia onnettomuuksia vastaan.

Ei löytyne mitään merkkejä siitä, että apostolit olisivat langenneet tällaiseen? He kokivat nisunjyvän tien. He olivat liian hyviä tälle maailmalle ja useimmat heistä kärsivät marttyyrikuoleman. Tällainen oli heidän kohdallaan voiton strategia. Veri ei suojellut heitä ulkoiselta väkivallalta.

Mikäli Jeesuksen veri suojelisi kristityn onnettomuuksilta, niin paras keino esimerkiksi lentoturvallisuuden varmistamiseksi olisi laittaa vähintään yksi kristitty jokaiseen lentokoneeseen.

Jeesuksen veri on asetettu suojaksi ainoastaan uskovan ja Jumalan väliin, kuten Egyptissä piti sivellä israelilaisten ovien pihtipielet verellä, ettei Herran enkeli surmaisi sisäläolevia. Veren suojassa kristitty on suojassa Jumalan vihaltä. Tässä mielessä se on kristityn suojapaikka. Voi, kuinka vihollinen yrittääkään saada meidät tästä asemasta pois. Se yrittää saada ihmisen pois lapsenomaisesta Kristukseen luot-

tamisesta ja sensijaan houkuttelee luottamaan omiin mahdollisuuksiinsa ja omaan sankaruuteensa.

“Veri huutaa joko kirousta tai siunausta. Jos hylkään Kristuksen veren, se huutaa minulle kirousta. Vastaanottamalla veren se julistaa minulle anteeksiantamusta ja armoa.”¹

“Mitä oikeastaan merkitsee sanonta ‘veren kautta’? Se merkitsee, että minä, tullessani Jumalan tykö, tunnen syntini ja avoimesti tunnustan, että olen kokonaan epäonnistunut ja tarvitsen puhdistusta ja sovitusta. Veren kautta tuleminen merkitsee siis, etten nojaa mihinkään itsessäni. Saatan turvautua ainoastaan Jeesuksen Kristuksen täytettyyn työhön. Vain sen perusteella, mitä hän on puolestani tehnyt, uskallan astua Jumalan kasvojen eteen. En siksi, että olen tänään ollut erityisen rakkaudellinen ja kärsivällinen, enkä sen vuoksi, että aamulla toimitin sitä tai tätä Herralle, vaan ainoastaan siksi, että Jeesus on täyttänyt kaiken puolestani.

Moni meistä erehtyy luulemaan, että puhtaan omantunnon edellytyksenä on suoriutuminen Jumalan alituisesti asettamista vaatimuksista. Kuvittelemme, että oppiessamme paremmin tuntemaan ristiä ja ponnistaessamme tarmokkaammin pyhitykseen, me muka saavutamme hyvän omantunnon Jumalan edessä. Mutta ei Jumala anna meille puhdasta omaatuntoa palkkioksi pysymisestäämme yhteen ja toiseen. Hän antaa sen meille yksin sen vuoksi, että hänen Poikansa Jeesus Kristus vuodatti verensä meidän edestämme.

Joka kerran etsiessämme Herraa on veri ainoa tiemme. Tämä on niin yksinkertaista, että sitä on vaikea ymmärtää. Miten helpolta se kuulostaneekin, se ei suinkaan merkitse lupaa kevytmieliseen elämään.”²

“Paljon on rikkaita ja vaikutusvaltaisia ihmisiä, joilla ei ole rauhaa. En ole nähnyt ainoatakaan ihmistä, joka olisi kokenut todellista rauhaa, ennen kuin on käynyt Golgatalla. Siellä saadaan rauha suhteessamme entisyyteen ja armo suhteessa nykyisyyteen ja kirkkaus tulevaisuudessa. Ainoa minkä Kristus jätti ruumiistaan maan päälle, on veri. Miten sinä suhtaudut tähän kalliiseen vereen? Ylenkatsotko sinä tätä verta, poljetko sen jalkojesi alle?”³

“Me emme voi käyttää tätä verta mihinkään. Me emme puolustaudu veren avulla, vaan veri puolustaa meitä. Ei Jumala sanonut: “Kun kiusaaja näkee veren, vaan kun minä näen veren.”⁴

“Joku saattaa tunteittensa perusteella mitata veren arvoa. Hän ei voi luottaa vereen ellei hän samalla koe sitä tunteissaan. Näin ei kuitenkaan saada kestäväää rauhaa. On tärkeää tiedostaa mitä Jeesuksen veri meidän kohdallamme merkitsee Jumalalle ja pitää lujasti siitä kiinni. Kun näin teemme, saamme olla varmat, että tämä tulee riittämään myös meille. Tässä on kysymys vain siitä, että luotamme Jumalan omaan sanaan.

Vihollinen ei voi syyttää ihmistä, joka on Jeesuksen veren kautta sovitettu Jumalan kanssa. Jeesuksen veri puhdistaa sydämemme — siinä on sen salaisuus ja voima. Meidän tehtävämme on luottaa ja turvata alati siihen, että Jeesuksen veri on saanut tehdä sydämissämme sen, mitä varten se vuodatettiin.”⁵

“Te olette maan suola”

Suola on hyvä silloin, kun sitä on sopivasti. Suolan ka-
sautumat eivät sitä ole. Ne tappavat kaiken elollisen, josta
hyvänä esimerkkinä on Kuollut meri Israelissa.

Kun Jeesus puhui uskovista maan suolana ja piskuisena
laumana, niin todennäköisesti Hän tarkoitti sitä, että suu-
ret joukot eivät milloinkaan tule Hänen opetuslapsikseen mi-
nään aikakautena. Esikuvallisesta Israelin kansan historias-
ta ja tuota kansaa koskevista ennustuksista näemme saman
opetuksen pienestä jäännöksestä (Room. 9:27, 29).

Ajoittain putkahtaa esiin uusia oppeja ja virtauksia. Eräs
tällainen oppi perustuu ajatukseen, että kristittyjen joukot mo-
ninkertaistuvat lopun aikana ja nousevat suureen kunniaan,
niin että maailman on lopulta tajuttava, mistä on kysymys.

Tällainen ajatuskuvio on hyvin houkutteleva uskonnol-
liselle ihmiselle, koska se ruokkii hänen alati kasvavaa itse-
keskeisyyttään. Hänhän tahtoo hallita ja missäpä hän parem-
min voisi “toteuttaa Jumalan tahtoa” kuin tässä.

Opetuslapsetkin kinastelivat siitä, kuka heistä olisi suu-
rin taivasten valtakunnassa. Niin Jeesus asetti heidän kes-
kelleen lapsen ja sanoi: *“Joka nöyrtyy tämän lapsen kaltai-
seksi, se on suurin taivasten valtakunnassa”* (Matt. 18:4).
Myös hallituspaikat Jeesuksen valtakunnassa olivat kiinnos-
tuksen kohteina. Joh. 20:20–24 kertoo kuinka kahden ope-
tuslapsen äiti tahtoi varmistaa pojilleen “ministerin” paikat.

Kerran opetuslapsia askarrutti palkkio, jonka he saisi-
vat Jeesuksen seuraamisesta. Niinpä Pietari kysyikin: *“Kat-
so, me olemme luopuneet kaikesta ja seuranneet sinua; mitä*

me siitä saamme?” (Matt. 19:27).

Jeesus todella lupasi heille hallituspaikat, mutta siihen kuluisi oma aikansa ja ne paikat olivat jotakin muuta, kuin se, mitä opetuslapset välittömästi kuvittelivat saavansa. Jeesus sanoi Pilatuksen edessä: *“Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta”* (Joh. 18:36). Hallituspaikat saavat edelleen odottaa. Ihminen ei ole muuttunut miksikään. Valta toisten yli jaksaa itsekästä ihmistä yhäti kiinnostaa.

Ihmistä kiinnostaa myös määrä ja paljous ja niinpä joku kysyi Jeesukselta: *“Onko niitä vähän, jotka pelastuvat?”* Jeesuksen vastaus kuulostaa suorastaan tylyltä: *“Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, sanon minä teille, koettavat päästä sisälle, mutta eivät voi.”*

Kirjoitusten valossa näyttää kiistämättömältä, että suuri raamatullinen periaate puhuu sen puolesta, että vain pieni osa ihmisistä pelastuu. Emme tiedä, miksi näin on. Kuitenkin Nooan perhekunta käsitti vain kahdeksan ihmistä, Israelin kansasta pääsi vain jäännös luvattuun maahan ja luonnossa näemme vain pienen osan hyvästäkin siemenestä kantavan hedelmää muun osan tuhoutuessa.

Moni uskovainen on jättänyt “nisunjyvän kuoleamisen” tien vihollisen vallattua hänen mielensä näyllä “maailmanlaajuisesta” kristittyjen menestyksestä vaikka todellisuudessa juuri meidän aikanamme kristittyjä vainotaan ehkä ankarammin kuin koskaan ennen.

“Vihollisen tarkoituksena on viivyttää todellisen Kristuksen seurakunnan kasvua. Siinä tarkoituksessa se ruokkii kaikkea uskovien suurellista ja pintapuolista työtä, koska se tietää, että tämä ei haittaa hänen valtakuntaansa eikä edistä todellisen Kristuksen seurakunnan kasvua ja kypsymistä.”¹

Loppusanat

Olemme tässä kirjassa käsitelleet ihmisen mahdollisuuksia päästä taivasten valtakuntaan. Vähiin ovat jääneet asiat, jotka ovat välttämättömiä. Jäljellä on vain tyhjä ristipuu, tyhjä hauta ja täytetty työ. Paljon on yritetty saada lisukkeita niiden lisäksi, mutta ei niistä ole ollut jatkotikkaiksi. Hajaannusta näistä yrityksistä on aina seurannut.

Jos olet jaksanut lukea tähän saakka, niin on syytä uskoa, että olet hengellisesti köyhä. Tiedät jo, että sinulla ei ole mitään pyhyttä itsessäsi. Jos tuntisit, että olet hengellisesti rikas, et olisi jaksanut näitä rivejä lukea. Juuri sinulle kuuluu sanan lupaus: “Autuaita ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta”.

Paljon kuulee puhuttavan siitä, että Jumala on oikeudenmukainen. Tämä on sekä totta että ei. Siinä mielessä Hän ei ole oikeudenmukainen, että Hän armahtaa Jeesuksen työn tähden sinut ja minut. Meidät, joissa ei ole niitä ominaisuuksia ja sitä puhtautta, joita Jumalan pyhyys edellyttää. Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa! Siinä on puhtautemme. Siinä vanhurskautemme. Siinä elämämme.

Mikä ihmeellinen sana! Mikä ihmeellinen evankeliumi!

Uskonto teki autuuden riippuvaiseksi ihmisen hurskaudesta, mutta evankeliumi syrjäytti ihmisen ja tilalle tuli syntisten Vapahtaja, Jeesus Kristus. Hän oli siellä, missä on meidän paikkamme. Siinä on ihmettelemistä sekä pyhillä, että syntisillä.

Kuinka paljon onkaan niitä, jotka sanovat: “Tämä kokemus sinulta puuttuu ja tämä ja tuo... Mutta, kun sinulla

on Kristus, niin sinulla on jumaluuden koko täyteys — sinulla on silloin kaikki! (1. Kor 1:30 ja Kol. 2:6–10).

“Koko maailmankaikkeudessa ei ole enää mitään, mikä pystyisi kukistamaan heikoimman Jumalan lapsen, joka on tarttunut Herraa kädestä ja sanonut: ‘Herra, vie minut perille sinne, missä itse olet, veresi tähden, oman voittosi perusteella!’ ”¹

“Kristuksen vanhurskauden vastaanottaminen ainoana vanhurskautena. Hänen verensä ainoana pelastuksen lähteenä, se on evankeliumin summa. Kun sielu kaikissa huolissaan voi sanoa: ‘Kristus ainoastaan, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi (1 Kor 1:30), ei alentumiseni eivätkä jumalisuuden harjoitukseni, eivätkä armonkokemiseni eikä mikään muu, silloin sielu on päässyt sinne, mihin aallot eivät ylety.”²

Sinäkin, joka näitä loppurivejä luet, voit yksinkertaisessa uskossa omistaa henkilökohtaisesti juuri tällä hetkellä sen sovituksen, jolla koko maailma on sovitettu Kristuksen kalliilla verellä. Älä odota vahvistukseksi mitään “humausta” tai “väristyksiä” äläkä yleensä odota mitään tunnekokemusta. Niitäkin sinulle annetaan, jos taivaallinen Isä näkee ne tarpeelliseksi, mutta niistä voi olla enemmän haittaa kuin hyötyä.

Katso Kristusta — älä heikkouttasi. Usko ainoastaan ja koko Kristuksen täyteys on sinun. Kun totisella sydämellä käännyt kohti Kristusta, elämän antajaa, niin se on todellista kääntymistä. Tämä on aivan yksinkertaista.

Vain uskonnossa tarvitaan temppuja.

Tekstiviitteet ja -lainaukset

LUKU 1

¹⁾NOVUM, Raamatun tietokirja, osa 4, sivut 36-37.

LUKU 3

¹⁾Fredrik Wislöff, Ansaitsematon armo, Suomen Lähetysseura 1947 (lyh.)
sivut 18-19.

LUKU 4

¹⁾C.O. Rosenius, Tie rauhaan, Kirjaneliö 1984 sivut 22, 24.

²⁾Olav Valen-Sendstad, Unelma vapaasta tahdosta, sivu 135 (lyh.)

LUKU 5

¹⁾Niilo Tuomenoksa, Kristukseen sidottuja, Kansan Raamattuseuran Säätiö 1959, sivut 9, 25.

LUKU 6

¹⁾D. Martyn Lloyd-Jones, Kristittyjen yhteyden perustus, Päivä 1966, sivu 65.

²⁾Emt. sivu 68.

³⁾Michael Harry, Te saatte voiman, Päivä 1971, sivu 18.

⁴⁾D. Martyn Lloyd-Jones, Kristittyjen yhteyden perustus, Päivä 1966, sivut 72, 73 (lyh.).

LUKU 7

¹⁾Fredrik Wislöff, Ansaitsematon armo, Suomen Lähetysseura 1947, sivut 16-17.

²⁾William Uotinen, Sinäkin olet perillinen, Karas-Sana 1974, sivu 58.

³⁾Poul Madsen, Hengen vapauteen, Uusi tie 1978, sivu 44.

⁴⁾Emt sivu 44.

⁵⁾Emt. sivu 12.

⁶⁾Emt. mm. s. 6.

⁷⁾Niilo Tuomenoksa, Kristukseen sidottuja, Kansan Raamattuseuran Säätiö 1959, sivu 8.

⁸⁾ Poul Madsen, Hengen vapauteen, Uusi tie 1978, mm. s. 37.

⁹⁾ Niilo Tuomenoksa, Kristukseen sidottuja, Kansan Raamattuseuran Säätiö 1959, mm. sivut 11, 12, 13.

LUKU 8

¹⁾ NOVUM, Raamatun tietokirja, osa 4, sivu 17.

²⁾ Denis Clark, Herkkäuskoisten harharetket, Kodin Ystävä 1985.

LUKU 9

¹⁾ Niilo Tuomenoksa, Kristukseen sidottuja, Kansan Raamattuseuran Säätiö 1959, mm. s. 13.

LUKU 10

¹⁾ Fredrik Wislöff, Rikkaampaa elämää Jumalassa, Suomen Lähetysseura 1955, sivut 18-19.

²⁾ Päivi Clay, Psykologisten teorioiden haaste seurakunnalle, Juurikasvu kustannus 2000, sivu 9.

LUKU 11

¹⁾ Aksel Valen-Sendstad, Jäähvyäiset uskonnolle, Perussanoma Oy 1988, sivut 75, 76.

²⁾ Emt. sivu 104.

LUKU 12

¹⁾ Iso Raamatun Tietosanakirja I osa, 1972, palstat 1152, 1153.

²⁾ Watchman Nee, Kristityn normaali elämä, Kuva ja Sana 1958, sivu 15.

³⁾ Watchman Nee, Sielun piilevä voima, Päivä 1982, sivu 35.

⁴⁾ Fredrik Wislöff, Rikkaampaa elämää Jumalassa, Suomen Lähetysseura 1955, sivut 88,89.

⁵⁾ Watchman Nee, Istu, vaella, seiso, Päivä 1978, sivut 37, 38.

LUKU 13

¹⁾ Aksel Valen-Sendstad, Jäähvyäiset uskonnolle, Perussanoma Oy 1988, sivut 57 ja 65.

LUKU 14

¹⁾ Olav Valen-Sendstad, Unelma vapaasta tahdosta, Suomen Raamattuopiston kustannus 1986, sivu 16.

²⁾ Emt. sivut 28, 29.

³⁾ Niilo Tuomenoksa, Kristukseen sidottuja, Kansan Raamattuseuran Säätiö 1959, sivut 32, 33.

⁴⁾ Poul Madsen, Hengen vapauteen, Uusi tie 1978, sivu 114.

LUKU 16

¹⁾ Hugo Odeberg, Jumalallinen ja inhimillinen Raamattu, Suomen Raamattuopiston Kustannus Oy 1985, sivut 71, 72.

²⁾ Fredrik Wislöff, Ansaitsematon armo, Suomen Lähetysseura 1947 sivu 6.

³⁾ O. Hallesby, Henki ja elämä 1939..

⁴⁾ Olav Valen-Sendstad, Unelma vapaasta tahdosta, Suomen Raamattuopiston kustannus 1986.

LUKU 17

¹⁾ A.W. Tozer, Vakaa armo, Päivä 1991, sivut 116, 117.

LUKU 18

¹⁾ Malcolm Smith, Se on täytetty!, Kuva ja Sana 1991, sivu 33.

²⁾ Emt. sivu 43.

³⁾ Emt. sivut 43-45.

⁴⁾ Emt. sivut 34-36.

LUKU 19

¹⁾ Niilo Tuomenoksa, Kristusta kohti, Päivä 1935, sivu 86

²⁾ Hugo Odeberg, Farisealaisuus ja kristillisuus, Kuva ja Sana 1947.

³⁾ A.B. Simpson, Pyhityksen salaisuus, Ari-kustannus, sivut 23-24.

LUKU 20

¹⁾ Thomas Willcox, Kallis hunajanpisara.

²⁾ Fredrik Wislöff, Ansaitsematon armo, Suomen Lähetysseura 1947 sivu 20.

³⁾ Olav Valen-Sendstad, Unelma vapaasta tahdosta, Suomen Raamattuopiston kustannus 1986, sivu 28.

LUKU 21

¹⁾ Fredrik Wislöff, Rikkaampaa elämää Jumalassa, Suomen Lähetysseura 1955, sivu 52.

²⁾ Emt. sivu 67.

³⁾ Emt. sivu 103.

⁴⁾ Emt. sivu 52.

⁵⁾ Niilo Tuomenoksa, Kristusta kohti, Päivä 1935, sivu 153.

⁶⁾ C.H. Mac Intosh, I Mooseksen kirja, Ristin Voitto 1957, sivut 206, 207

⁷⁾ Jessie Penn-Lewis, Pyhien sota (War on the Saints), Kuva ja Sana 1976, sivut 60, 61.

⁸⁾ Watchman Nee, Sielun piilevä voima, Päivä 1982, sivut 65, 58.

⁹⁾ Niilo Tuomenoksa, Kristukseen sidottuja, Kansan Raamattuseuran Säätiö 1959, sivu 28.

LUKU 22

¹⁾ Olav Valen-Sendstad, Unelma vapaasta tahdosta, Suomen Raamattuopiston kustannus 1986, sivut 66, 78, 79, 80, 81, 83.

²⁾ C.O. Rosenius, Tie rauhaan, Kirjaneliö 1984 sivu 12.

LUKU 24

¹⁾ Watchman Nee, Elämän rikkaus Kristuksessa, Kuva ja Sana 1961, sivut 96, 97.

LUKU 25

¹⁾ Hugo Odeberg, Jumalallinen ja inhimillinen Raamattu, Suomen Raamattuopiston Kustannus Oy 1985, vapaa lainaus sivuilta 71, 72.

LUKU 26

¹⁾ Niilo Tuomenoksa, Kristukseen sidottuja, Kansan Raamattuseuran Säätiö 1959, sivu 5.

²⁾ Watchman Nee, Kristityn normaali elämä, Kuva ja Sana 1958, sivu 14.

³⁾ Olav Valen-Sendstad, Unelma vapaasta tahdosta, Suomen Raamattuopiston kustannus 1986, sivu 25.

⁴⁾ Hugo Odeberg, Jumalallinen ja inhimillinen Raamattu, Suomen Raa-

mattuopiston Kustannus Oy 1985, sivu 136.

⁵⁾D.L. Moody, Veri V:ssa ja U:ssa testamentissa, Myllypaino 1992, sivut 28-29.

LUKU 27

¹⁾Miles J. Stanford, Vihreä kirja, Karas-Sana Oy 1977, sivu 97.

LUKU 28

¹⁾Watchman Nee, Kristityn normaali elämä, Kuva ja Sana 1958, sivu 14.

²⁾Nee, Elämän rikkaus Kristuksessa, Kuva ja Sana 1961, sivu 98.

LUKU 29

¹⁾Hugo Odeberg, Farisealaisuus ja kristillisuus, Kuva ja Sana 1947, lyh. sivuilta 59-65.

LUKU 30

¹⁾Thomas Willcox, Kallis hunajanpisara.

²⁾Emk.

³⁾A.W. Tozer, Vakaa armo, Päivä 1991, sivu 101.

LUKU 31

¹⁾D.L. Moody, Veri Vanhassa ja Uudessa testamentissa, Myllypaino 1992, sivu 31.

²⁾Nee, Elämän rikkaus Kristuksessa, Kuva ja Sana 1961, sivut 14 ja 15.

³⁾D.L. Moody, Veri Vanhassa ja Uudessa testamentissa, Myllypaino 1992, sivu 31-43.

⁴⁾Denis Clark, Herkkäuskoisten harharetket, Kodin Ystävä 1985, sivu 24.

⁵⁾Watchman Nee, Elämän rikkaus Kristuksessa, Kuva ja Sana 1961.

LUKU 32

¹⁾Jessie Penn-Lewis, Pyhien sota, Kuva ja Sana 1976, sivu 74.

Loppusanat

¹⁾Miles J. Stanford, Vihreä kirja, Karas-Sana Oy 1977, sivu 31.

²⁾Thomas Willcox, Kallis hunajanpisara.

³⁾Emk.

Sisällysluettelo

Saatesanat	5
Sana jokaiselle sukupolvelle	7
Uskonnollisuus ihmisessä	10
Uskonnolliset kokemukset	12
Herätys vai uusi syntymä?	15
Uskonnollinen toiminta	19
Kristittyjen yhteys	22
Tie uskonnollisuuteen	24
Jees-kristillisuus	32
“Hengelliset pomosielut”	35
Uskonnollisuus ja synty	38
Uskonnollisuus – elämyksellisyyttä ja tietoisuuden muutosta	40
Liha, sielu ja henki	44
Epäjumalanpalvonta ja ahdistus	48
Lain antama “vapaus” (näennäisvapautuminen)	49
Hengellinen nälänhätä	52
Kääntyminen vai parannus?	53
Jeesuksen vastaanottaminen	56
Uskonto vai evankeliumi	59
Farisealaisuus ajassamme	62
Raamatun oppi	66
Pyhän Hengen työ ja tehtävä	68
Lakiko kumottu?	72
Lain hylkääminen	76
Parempi laki	78
“Minä olen rikas” Laodikea, Smyrna	79

Evankeliumin antama vapaus	81
Mikä on tämä joukko?	84
Hedelmä vai teot?	86
“Tosiuskovaiset”	89
Jeesuksen nimen väärinkäyttö	92
Jeesuksen veren väärinkäyttö	95
“Te olette maan suola”	98
Loppusanat	100
Tekstiviitteet ja -lainaukset	102

Kirjaa on saatavana paperiversiona hintaan 10 euroa+postikulut osoitteesta:

Juurikasvu kustannus
Mankolantie 16 a
40200 Jyväskylä
Puh. (014) 633 334 (24 tuntia/vrk, tilauksen voi jättää vastaajaan)
E-mail: paavo.lievonen@sci.fi
Myös muita kirjoja saatavana ja ilmainen julkaisu “Pieni lauma”.